

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 9]

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

August 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Cuprinsul

1. Cuvântul Scripturii . . . . . C. G. Congo
2. Despre Superstiții . . . . . P. P. Paulini
3. Vieața veșnică . . . . .
4. Spre ceruri . . . . . P. Vlădescu
5. Apostazia în Biserica creștină . I. Bătrâna Voivodeni
6. Eu urmez pe Domnul . . . . . Gh. Șteblea
7. Stârșit de an școlar . . . . . Gh. Indricău
8. Către Zine strig . . . . . D. Florea
9. Câștigarea atenției ascultătorilor . . . . . Prelucrare
10. Isus ca învățător . . . . . N. Gheorghită
11. Lecțiuni biblice . . . . .

Diverse

- Câteva liste . . . . .
- Studii biblice . . . . .
- Să fim sănătoși . . . . .
- Unde stă scris . . . . .
- Cugelări pentru Ziua Domnului . . . . .
- Și cu știu . . . . .
- Soșta redacției . . . . .

Cuvântul Scripturii

*In timp de cincisprezece veacuri,
Din sfânt paharu-Ți de lumină,
Ți-ai picurat Cuvântul vieții,
Ce'n el nădejtile anină.*

*Ai pus în el simboluri sfinte:
Oglinda celor viitoare;
Și ai turnat în el iubirea
Ce'nvălue pe fiecare.*

*Acest Cuvânt, balsam al vieții
Și'n zi de istovire scut,
Mi-e zilnic fagurul de miere,
Ce-l sorb de când l-am cunoscut.*

*Imi dă tărie și putere;
El curăță din mine sgura;
El sfarmă legătura morții,
In mine rezidind spărtura.*

*Prin întunerec mă lumină;
Cărarea vieții mi-o arată.
Mărit să fii pentru Cuvântu-Ți
In veci de veci, Iubite Tată.*

G. C. Congo

SUPERSTIȚII

și

credințe religioase false

Înainte de a putea răspunde la această arzătoare întrebare, este absolut necesar ca fiecare să cunoască în materie de religie, care este dreptarul credinței și mijlocul infailibil prin care se poate deosebi religia divină sau credința adevărată, de religiunile omenești, de superstiții, de datine păgânești sau credințe false, neadevărate, transmise prin tradiție.

Dreptarul religiunii lui Isus Hristos

Orice religie poartă de obicei numele întemeietorului ei: Budismul dela Buda, Brahmanismul dela Brahma, Confucionismul dela Confucius, Mahomedanismul dela Mahomed, și Creștinismul dela Hristos.

Religiunea creștină pură, nealterată, așa cum reiese din Evanghelia lui Hristos, cuprinde ca normă de credință, doctrina, învățătura, poruncile, descoperite de învățătorul divin, Isus Hristos. Doctrina lui Isus Hristos este o învățătură model pentru creștini și totodată a regulă perfectă, putem spune infailibilă, de credință și purtare. Tot ce este mai mult decât această regulă, nu leagă pe om, nici nu-l obligă la păzire pentru mântuire; după cum nici ce este mai puțin nu este suficient pentru dobândirea ei.

În timpul activității Sale mesianice Maestrul divin spunea adesea, că adevărata ucenicie, și veracitatea Creștinismului, se arată în păzirea Cuvântului Său. „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, zicea Isus, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”. Ioan 8, 31. 32.

După înviere și înainte de înălțarea Sa la cer, Isus Hristos a strâns în jurul Său pe ucenicii Săi și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele,

până la sfârșitul veacului”. Mat. 28, 18—20.

Cu această învățătură integrală a lui Isus Hristos au pornit ucenicii Săi la lucru și au reușit să câștige mii și mii de adepți pentru doctrina Învățătorului lor. Așa s'a întemeiat Biserica lui Dumnezeu, „pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea a fost bine încheată și a crescut ca să fie un Templu sfânt în Domnul”. Efes. 2, 19—21.

Apostolul Pavel ca unul care primise la fel mandatul divin, a contribuit la propovăduirea între Neamuri a Evangheliei lui Isus Hristos și a câștigat dintre păgânii din toate națiunile mii de credincioși de partea religiunii creștine.

La sfârșitul activității sale, cu puțin timp înainte de a fi arestat pentru credința lui și transportat la Roma, unde urma să fie judecat și condamnat, a strâns la Efes pe episcopi (supraveghetorii) Bisericii și între altele le-a spus cu limbă de moarte: „Vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m'am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu. Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v'a pus Duhul Sfânt episcopi (supraveghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n'am încetat să sfătuesc cu lacrimi pe fiecare din voi. Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfinți”. Fapte 20, 27—32.

Aceste cuvinte solemne cu semnificația profetică au început să se împlinească chiar în timpul când încă trăia Pavel. Coreligionarii săi creștini au deviat dela dreptarul credinței adevărate încă din primele zile ale creștinismului. „Mă mir, — scria apostolul Neamurilor către frații lui de credință din Galatia — că treceți așa de repede dela Cel ce v'a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evangheliie. Nu doar că este o altă evangheliie. Dar sunt unii oameni care vă turbură, și voiesc să răstoarne Evangheliia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evangheliie deosebită de aceea pe care v'am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evangheliie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema”. Gal. 1, 6—9.

Din cele arătate mai sus și din alte declarații asemănătoare scrise în epistolele sale, acest mare apostol, sub inspirația Duhului Sfânt a prevăzut și a prezis introducerea în Biserica creștină a multor învățături false și a tot soiul de lucruri stricătioase. Ele s'au înmulțit din generație în generație și s'au în-cuibat adânc în mentalitatea oamenilor sub forma superstițiilor, a datinelor păgânești și a misticismului bolnăvicios, împotriva cărora creștinii adevărați din toate timpurile ca și factorii, răspunzători de azi s'au ridicat cu hotărâre spre a dovedi nu numai ineficacitatea și inutilitatea lor, dar și urmările lor stricătioase.

Pentru a înțelege mai bine de ce orice om ar trebui să se ferească de superstiții și credințe religioase false, e necesar să cunoaștem mai de aproape sensul etimologic adică

Definiția cuvântului superstiție

Dicționarele limbei române și cele biblice spun că superstiția este: „O credință deșartă, este un eres, adică o credință opusă aceleia descoperită de Isus Hristos în Evanghelia Sa.” Superstiția este „o teamă religioasă neîntemeiată pe nimic, care totuși inspiră omului acte și păreri împotriva bunului simț și a judecății sănătoase”. Superstiția este „orice povestire min-

cinoasă, care cineva caută s'o tragă de pe urma unei întâmplări oarecare". Superstiția este „o deviere a sentimentului religios, prin care cineva este dus să creadă obligațiuni false, să se teamă de lucruri de care n'ar trebui să se teamă, sau de a se încrede în lucruri deșarte”.

Scriind în ziarul „Universul” despre

Superstițiile și credințele religioase false

Arhimandritul Valerian Zaharia, zice cu drept cuvânt:

„O credință religioasă întunecată și desfigurată de superstiții și îmbăcsită de un misticism bolnăvicios, duce la aberații religioase și manifestări bolnave, care distrug viața celui care o practică și turbură adânc conviețuirea în obște a oamenilor.”

„Biserica creștină a avut de furcă încă dela începuturile ei, condamnând cu fermitate credințele religioase întunecate și bazate pe pretinse fapte minunate. Inșusi Hristos ne-a spus doar că, vor veni mulți care în numele Lui vor înfăptui pretinse minuni, pentru a zăpăci lumea și a câștiga sufletele oamenilor pentru diavolul. Dacă n'ar fi să amintim decât de luota Sf. Petru cu Simon Magul și ar fi de ajuns pentru a arăta poziția Bisericii față de misticismul bolnăvicios, bazat pe vrăjitorii și șarlataniile religioase”.

„Sf. Scriptură condamnă cu severitate pe cei ce se lasă furăți de practici mistice rătăcite și false. Sf. Pavel ia atitudine categorică contra credințelor religioase false când spune: „Ei au schimbat mărirea lui Dumnezeu cel nestricăcios în chipul omului celui stricăcios și al păsărilor, al dobitoacelor și al târâtoarelor”.

„Adevărata religie a avut totdeauna de suferit de pe urma superstițiilor și a credinței bolnăvicioase. Nenorociri fără de număr au fost cauzate lumii de către semănătorii de credințe religioase false și diformate”...

„Dacă o credință religioasă rațională poate fi un factor ajutor al mersului lumii spre progres, o credință religioasă întunecată și schimonosită de superstiții și îmbăcsită de practici mistice bolnave

duce la aberații religioase și manifestări maladive, care dezorientează viața celui ce o practică și turbură viața în comun a cetățenilor colectivității sociale”. („Universul”, din 27.II și 20.III. 949.)

Autorul articolului intitulat „Impotriva Superstițiilor” publicat în ziarul „Universul” spune mai departe:

„Biserica papală a cultivat cu tenacitate practici religioase care n'au nimic comun cu adevărata religiozitate. În țara noastră, la Mănăstirea Maria Radna, de lângă Arad, se vinde credincioșilor, de zeci de ani, lacrimi ale Maicii Domnului. Se spune că oarecând icoana Maicii Domnului din acea mănăstire a plăcrat. De atât amar de vreme se tot vând acele lacrimi și nu se termină, or, aceasta nu mai este religiozitate, ci pur și simplu o exploatare a credinței și astfel de fapte nu poate face cinste celor ce practică asemenea îndeletniciri.”

„În toată lumea catolică se vând bucăți de stofă din reveranda Sf. Tereza de Lisieux, or această haină n'a putut avea mai mult de 3 metri de stofă și totuși milioanele de oameni au bucăți de stofă din acest veșmânt, și nici gând n'are încă să se termine”.

„În toată lumea se vând rămășițe din moaștele Sf. Anton de Padua, deși atunci când s'a identificat mormântul său nu s'a găsit nici un fel de rămășițe trupesti. Vaticanul a creat chiar un oficiu, condus de un important demnitar papal, care se ocupă cu vânzarea de rămășițe din trupurile sfinților oficiu care dezvoltând prea mult acest scandalos comerț, a silit pe papa Leon XIII să ordone caunarea oaselor din catacombele Romei, pe care le-a ars, pentru a lichida „comerțul negru” cu sfintele moaște. Niciunul din papii următori, însă, n'a urmat exemplul lui Leon XIII, ci, din contră, la Roma se poate găsi de vânzare lapte din sânul Sf. Fecioare, ciubotele Sf. Filip Neri, în număr așa de mare încât s'ar putea deschide magazine de încălțăminte, dacă s'ar alina aceste ciubote dela toate oisericile.”

„În biserică papală circulă 20 cămăși ale lui Hristos, deși El n'a avut decât una, pe care a tras-o la sorti ostașii care l-au răstignit.

Specularea nerușinată a unei din aceste pretinse cămăși a lui Hristos, a cauzat un scandal monstru în 1844 în Trier-Germania. Poliția cercetând pretinsele minuni care se săvârșeau în jurul acestei cămăși, a descoperit că bolnavii ce pretindeau că se făcuseră bine, erau simulanți, nu veneau de bună voie, ci erau aduși acolo de fețe bisericesti, ca să întărească în popor încrederea în hlamidă, prefăcându-se că vin betegi și se întorc teferi.”

Tot ce a scris autorul celor arătate mai sus, ca reprezentant al Cultului Ortodox de Răsărit cu privire la exploatarea sentimentului religios, prin practici religioase vinnovate, este foarte adevărat. Noi ne exprimăm deplina satisfacție că această înaltă personalitate ecleziastică recunoaște, că unii dintre reprezentanții bisericii creștine „au greșit deajuns din trecut, neținând seama de comandamentele Scripturii” și că de acum încolo este timpul nemerit ca acești factori religioși „să-și îndeplinească datoria de luminători și sfătultori cinstiți ai poporului, propovăduind adevărata credință religioasă, care este liberă de practici bolnave și de fantasmagoriile minunate.”

Noi am înțeles acest adevăr de aproape cinci decenii și mereu ne-am străduit să avertizăm pe concetățenii noștri împotriva superstițiilor și credințelor religioase false, de origină păgână.

Cei ce au cetit mitologiile neamurilor păgâne, antice și moderne, știu că cultul moaștelor și al obiectelor așa zise sfinte era în plină practică la Egipteni, la Babilonieni, Medo-Perși, Greci, Romani, și este încă în toi la popoarele necreștine și creștine din Orientul apropiat și cel îndepărtat.

În templul lui Zeus din Olimp oamenii sărutau și se închinau la „umărul lui Pelops”. Acolo era „degetul cel mare al piciorului lui Pyrrhos și rămășițele eroului Ida” din Mesina.

În Sparta era ca obiect de adorare „osemintele lui Oreste.” În Tega se afla „părul Meduzei.” În Phlius era „carul lui Pelops”, și în Olimp se găsea „spada lui” ca relicve. În Engyium era expuse „lăncile și coifurile lui Merione și Odiseu.” Iar în Sicilia se zice că se pot vedea până și în ziua de azi „urmele colosale ale lui Hercule și Tezeu”.

Relicvele eroului Myagros, aveau puterea de a gonii muștele.

Nu e de mirare, deci, că chiar din primele veacuri ale Creștinismului, când păgânii se converteau la Creștinism, deși erau primiți ca membri în Biserica creștină prin botez, ei fiind numai de formă încreștinați, fără să fi fost cu adevărat îndocrițați, aduseră împreună cu ei puzderia de superstiții și datine religioase păgâne care, pe nesimțite și treptat fură introduse în rîiturile și ceremoniile bisericești, îmbrăcându-le cei interesați, în haïna pioasă a unei religiozități creștine.

În anul 1906 un ziar din apus a publicat titlul „Lucruri medievale din secolul culturii” o parte din nenumăratele lucruri așa numite sfinte (relicve), din care credințioșii romano-catolici au făcut obiecte de venerare și adorare și pe care le vom aminti mai jos. Este bine să cunoaștem aceste

Cludățenii ale cultului relicvelor și urmările lui fatale

Cât timp nu vezi în relicvii decât amintirea unor persoane demne de onoare, păstrarea lor nu e decât un act de pietate, care nu trebuie criticat. În fond însă lucrurile se petrec altfel cu moaștele sfinților. În Evul Mediu creștin credințioșii începură a atribui moaștelor o putere vindecătoare; numărul lor creșu înfinit și Biserica recoltă pe urma acestui cult milioane și milioane. Dar și faptul acesta încă s'ar putea trece sub tăcere, dacă nu s'ar fi dovedit că acele relicvii, nici nu sunt relicvii adevărate. **Marama (ștergarul) sfintei Veronica** este o relicvie foarte interesantă. Abia pe la mijlocul secolului al XIII-lea se formă legenda sfintei Veronica care se spune că a fost o femeie foarte evlavioasă. Se spune că ea ar fi dat lui Isus pe când ducea crucea spre locul de supliciu, o maramă (ștergar) ca să-și șteargă sudoarea de pe față. Si minune, fața lui Isus, așa se zice, s'a imprimat atât de deslușit pe acea maramă, încât figura Sa s'a păstrat astfel pentru veșnicie. La început nu putea exista decât ștergarul original.

Mai târziu existau trei ștergare veritabile, care se află și acum la Roma, în Ierusalim și în orașul

Iden din Spania. Ele au fost trei, — zic impresarii Romei — pentru că marama cu care s'a șters Isus a fost îndoită de trei ori, așa că toate cele trei tipare sunt veritabile. Dar și Besançon, Turin, Milano, Toulouse, Sarta și Compiègne posedă astfel de ștergare, și fiecare din aceste orașe pretinde că are pe cel veritabil. Cum să explicăm această înmulțire a ștergarelor? În timp ce nu putea exista decât numai un ștergar veritabil, totuși se susține cu tărie că și cel ce se găsește la Besançon a scăpat în anul 1544 orașul de ciumă; ba s'a fondat chiar în amintirea acestui eveniment „Ordinul fraților sfintei Marame”.

Trebue să ne mirăm nespun de mult, când aflăm ce lucruri se expun și se venerază sub pretextul că sunt relicvii autentice. Când se întocmeau relicvii care aveau o deosebită putere de atracție, fabricanții lor nu se mulțumeau numai cu un singur exemplar. Așa de pildă, **dela Ioan Botezătorul există șase capete. Veșmântul necusut al Domnului Isus Hristos**, pentru care sutașii aruncaseră sortii, **se găsește astăzi în cinci exemplare**, și fiecare poartă pecetea autenticității pusă de papa. **Din crucea lui Hristos există atâtea bucățele, încât dacă s'ar aduna toate la un loc ar oferi lemn de ajuns pentru construirea câtorva case.** Pe lângă toate acestea, drept culme, o biserică din Paris pretinde a avea toată crucea pe care fu răstignit Isus. **Cuiele scoase din această „adevărată cruce” a „lui Hristos” cinstite cu atâta evlavie sunt atât de numeroase, încât adunate la un loc ar cântări multe sute de kilograme.** Cu toate „cununile de spinii ale lui Hristos”, dintre care **unele picură sânge în Vinerea Paștelui**, și care toate poartă pecetea autenticității, care sunt atât de onorate, s'ar putea îngrădi o mare bucată de pământ.

Foarte numeroase sunt rămășițele păstrate și atât de onorate ale „sfintei Fecioare Maria”. Printre altele se păstrează și se arată la zile mari: **părul ei în toate culorile, o verighetă de mare valoare** și se spune și despre **brăul fecioarei Maria**. În unele biserici se arată și se venerază ca „veritabile” relicvii, următoarele lucruri: **„Urcioarele (vasele) dela nunta din Cana”** — în care s'a prefăcut apa în vin,

având chiar câte puțin vin prefăcut din apă într'însele...

Unul din cei treizeci de arginți pe care i-a primit Iuda ca preț al vânzării lui Hristos, și punga acestuia, **apoi frânghia (ștreangul cu care s'a spânzurat. Prăjina (parul) pe care șezu cocoșul care a cântat când Petru s'a lepădat de Hristos**, ba și câteva pene dela acel cocoș. **Ligheanul în care își spălă Pilat mâinile. Scutecul și cămășuța lui Isus.**

Italia este patria relicvelor. În diferite mănăstiri, biserici și capele există 63 de degete de ale sfântului Ieronim și 1600 de oase de ale sfântului Pangratus, 13 brațe de ale Sfântului Ștefan. Dar sfântul cel mai extraordinar este sfântul Ignățiu, episcop al Antiohiei. Dela el se păstrează azi 3 corpuri întregi, șapte picioare și 16 brațe. Pe lângă toate acestea merită să spunem că după legenda ortodoxă, sfântul Ignățiu din Antiohia, a fost mâncat de lei.

S'ar putea scrie volume întregi numai cu enumerarea lucrurilor care de care mai ciudate, despre care se spune că sunt „relicvii autentice” și care sunt onorate și cinstite cu multă evlavie. Comerțul cu fel de fel de relicvii posibile și imposibile se făcea pe o scară întinsă în Evul Mediu, astfel că constitui timp de multe veacuri una din industriile cele mai înfloritoare.

Așa au înțeles reprezentanții Bisericii Romano-catolice să captiveze credulitatea poporului cu legende pioase și cu așa numitele obiecte sfințite. Ne rămâne mințea în loc când ne gândim la mijloacele de care s'au servit așa zii loctiitori ai lui Hristos pe pământ, pentru a înțeleni conștiințele oamenilor în robia obscurantismului. Credem însă că a sosit timpul când sufletele adormite să fie trezite din narcoza milenară a superstițiilor și a unor credințe religioase false!

PETRE P. PAULINI

Vieața veșnică

Fără Domnul Hristos nimeni nu poate avea vieața veșnică. Într-adevăr, apostolul Ioan zice: „Cine are pe Fiul, are vieața; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are vieața”. (I Ioan 5, 12). Aceste cuvinte sunt atât de lămurite încât oricine le poate înțelege. Iată ce spune Mântuitorul Isus Hristos cu privire la izvorul vieții veșnice. „Și vieața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17, 3).

Aceste cuvinte ne învață că vieața veșnică, depinde de o cunoaștere din experiență a adevăratului Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos. Acei care n'au cunoscut nașterea din nou sunt morți. Vieața nu este în ei. Pentru toți cei care cred, vieața se găsește în Domnul Isus Hristos. Iată ce spune Mântuitorul cu privire la această chestiune: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M'a trimis, are vieața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la vieața”. (Ioan 5, 24).

Dacă credinciosul trece, printr-o credință vie, dela starea de moarte la o stare de vieață, se poate spune, pe drept cuvânt, că necredinciosul rămâne sub sentința morții; și dacă el persistă a rămâne în această stare, el va trebui, în mod necesar, să plătească pedeapsa propriilor sale păcate. Prin urmare, se poate spune, că cei răi nu vor trăi veșnic. Unul din apostoli vorbește despre acest lucru astfel: „știți că niciun ucigaș n'are vieața veșnică rămânând în el”. (I Ioan 3, 15).

Mântuitorul fiind izvorul vieții pentru toți cei care cred, aceștia se simt în siguranță când se știu în El. Toți acei care cred într-adevăr în Domnul Isus Hristos și ascultă de poruncile Lui, n'au de ce să se teamă de moarte. Moartea nu poate influența cu nimic această vieața veșnică. „Căci voi ați murit, și vieața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când se va arăta Hristos, vieața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă”. (Col. 3, 3. 4).

Pavel apostolul scrie lui Timo-

tei: „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea”. (2 Tim. 1, 12) Vieața pe care o avem este dela El; Domnul Hristos poate și dorește să păstreze pentru noi acest bun, chiar dacă pentru un timp am fi chemați să adormim în Domnul.

Spre ceruri

*Pe drumul sfânt pe care-a mers,
Isus Hristos ce ne-a salvat;
Pe drumul Său și azi pășesc
Spre tronul Tatălui ceresc
Acei ce'n lume i-a lăsat.*

*Prin bucurii, prin încercări,
Ei trec voios, — Isus li-e scut;
Cu ochii sus, spre-albastre zări,
Cu-aureole'n depărtări,
Spre-un sfânt cămin plăcut.*

*Ei merg 'nainte, nu opresc;
Al vremii tren grabnic îi duce,
La Tatăl lor, iubit, ceresc,
Spre patrie călătoresc;
Fericirea'n ochi străluce.*

*Sfânt cămin, mi-e dor de tine;
Te-aștept mereu, te-aștept cu dor.
Domnul meu este cu mine,
M'ajută s'ajung la tine,
Eden ceresc, strălucitor.*

*Laudă, slavă și'nchinare,
Tie, Doamne, se cuvine;
Pe această ngustă cale,
Am plecat cu-aceia care,
Dornici sunt numai de Tine.*

Petre Vlădescu
Buzău

Aceasta nu este altceva decât o noapte de odihnă după o muncă obositoare. Această vieața veșnică care este a noastră în Hristos este tot a noastră și atunci când am adormit în Domnul. Noi murim pentru a plăti datoria moștenită dela Adam. Această datorie, Isus Hristos n'a plătit-o; dar El plătește pe aceea a fiecărui ins care dorește să primească darul vieții veșnice. David exprimă această credință,

atunci când zice: „Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie”. (Ps. 23, 4).

Câtă binecuvântare! Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu coboară în valea întunecoasă și răspândește raze luminoase care risipesc bezna și groaza morții. Făgăduința Lui este: „Iată, Eu sunt întotdeauna cu voi” Să mulțumim lui Dumnezeu pentru asigurarea pe care ne-o dă; pentru faptul că Domnul Hristos nu părăsește pe ai Săi nici în ceasul cel greu al morții. Este un lucru prețios în ochii Domnului de a vedea pe copiii Săi încheindu-și cu credință călătoria vieții lor. Pentru un moment — Cuvântul Sfințelor Scripturi arată că — perdeaua care ascunde de ochii noștri lucrurile nevăzute a fost dată la o parte, și Ștefan a văzut „pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” ga'a să vină în ajutorul lui. Prezența Mântuitorului și asigurarea iubirii Sale s'au înfățișat cu atâta putere diaconului Ștefan încât martirul cel credincios, întărit prin aceasta, a putut spune cu deplină liniște și încredere: „Doamne Isuse, primește duhul meu”. (Fapte 7, 56-59.) În acest moment el știa că a ajuns la sfârșitul vieții lui muritoare; și pentru aceasta el n'a fost cuprins de nicio elăbiciune. Cu încrederea pe care numai credința în Cuvântul Evangheliei Domnului Hristos o poate da, el a redat totul în mâinile Celui care are puterea de a-l învia din morți.

Avem noi chiar acum vieața veșnică?

Domnul Isus Hristos și apostolii Săi vorbesc adesea despre vieața cea veșnică ca și cum copiii lui Dumnezeu s'ar bucura de ea chiar de pe acum. Ei vorbesc la fel și despre toate darurile pe care le avem prin credință. Este adevărat că totul ne aparține, dar sunt unele lucruri care sunt încă în viitor. Iată ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Ch'fa, fie lumea, fie vieața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre”. (I Cor. 3, 21. 22). Când voi

ne însușim pe Domnul Isus, tot ceea ce El a rezervat pentru noi devine al nostru. Prin această înțelegem locașurile cerești; împărăția cea veșnică, corpurile răscumpărate din mormânt, împreună viațuire cu sfinții înviați. Într'un anumit înțeles, putem considera aceste făgăduinți, așa cum le numește și apostolul: „cele mai mari și cele mai prețioase”, într'un alt înțeles ne bucurăm de ele chiar acum. Ne bucurăm de ele chiar acum prin faptul că suntem purtătorii numelui asigurat nouă în Hristos. În același timp multe din aceste daruri care devin ale noastre prin credință, nu le posedăm în realitate; noi nu suntem încă în locașurile făgăduite de Domnul Isus. Nu suntem încă înviați sau schimbați. Corpurile noastre deși răscumpărate n'au fost încă îmbrăcate cu nemurire.

În raport cu ceea ce viața veș-

nică este acum pentru noi, ajungem, în mod necesar, la concluzia că **nu posedăm viața veșnică decât în speranță**. Astfel o prezintă și Domnul Isus când vorbește despre răsplata credincioșilor Săi. Acum, credinciosul primește multe din lucrurile acestei vieți; „iar în veacul viitor, viața veșnică”. (Marcu 10, 30) Apostolul Pavel spune că Domnul „va da viața veșnică celor ce, prin stăruință în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” (Rom. 2, 7), iar către Tit, el zice: „pentru ca odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, **în nădejde**, moștenitori ai vieții veșnice”. (Tit. 3, 7) Ioan adaogă: „Si făgăduința pe care a făcut-o El, este aceasta: viața veșnică”. (1 Ioan-2, 25.) Noi ne vom bucura pe deplin de această făgăduință când, așa cum zice apostolul Pavel către Filipeni, va fi realizată, (Filip. 3, 20, 21). La venirea în sla-

vă a Domnului Isus Hristos, dreptii cei morți vor ieși din mormintele lor cu corpuri pline de slavă, iar cei vii vor fi schimbați. Atunci această viață veșnică pe care o avem acum numai prin credință și pe care Mântuitorul nostru o are în mod real, va deveni partea copiilor Săi. Fiecare credincios, înviind din morți, va striga: „Unde îți este biruința, moarte?” (1 Cor. 15, 55).

Vieța veșnică va fi dată tuturor dreptilor înviați. Așa că, cu drept cuvânt se spune despre ei: Moartea nu mai are putere asupra lor. Ei nu vor mai suferi. Dorești și tu viața veșnică? Ea nu se poate obține decât prin Isus Hristos. Întoarce-te de la păcatele tale și vino la Isus. La El, tu vei găsi dreptate și viață veșnică. Inima ta va găsi adevărata pace sufletească numai dacă Isus Hristos locuiește în ea. El cere îngăduință de la tine ca să intre în ea. Stă la ușă și așteaptă. Il vei lăsa, oare să intre?

A P O S T A Z I A

Î N

B I S E R I C A C R E Ș T I N Ă

În cea dintâi epistolă a sa către Corinteni (cap. 3, 11) apostolul Pavel spune, între altele, următoarele: „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”. În aceste cuvinte, apostolul neamurind vorbind despre „temelie”, se referă la edificiul dogmatic al Bisericii creștine. Scriindu-le, el emunță un adevăr deosebit de important: acela că la temelie edificiului dogmatic al Bisericii creștine stă însăși întemeietorul ei: Isus Hristos. Sau dacă vrem să redăm tâlcuirea acestor cuvinte într'un mod mai complet, vom spune că Pavel, scriindu-le, a arătat că la temelie edificiului dogmatic al creștinismului stă infailibila și imutabila doctrină a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Cât timp apostolii Domnului Hristos, sau măcar parte din ei, erau în viață, Biserica creștină, găsindu-se sub directa și atenta lor supraveghere, și-a păstrat curățenia ei doctrinară și morală. Însă, odată cu începutul secolului al II-lea, își făcu apariția, în Biserica creștină un fenomen îngri-

zorător. Doctrine și practici străine de învățătura Domnului Isus Hristos începură să ia locul lămuritelor precepte ale Bisericii, căreia, așa cum spunea apostolul Pavel, nimeni nu poate să-i pună o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Hristos. Introducerea de doctrine și practici false în sânul Bisericii creștine este cunoscută sub numele de **apostazie**, cuvânt care însemnează: abatere de la credință. Această înlocuire a învățăturilor creștine, cu orânduiri de proveniență omenească nu poate fi cu nimic justificată. Apostolul Iuda, autorul epistolei ce îi poartă numele, arată în această epistolă (versetul 3) că „credința... a fost dată sfinților odată pentru totdeauna”, ceea ce însemnează că o înlocuire, ori numai o schimbare, a învățăturilor de credință nu este îngăduită de Dumnezeu.

Apostazia s'a furișat în Biserica creștină a celor dintâi veacuri pe nesimțite, treptat și sub înrăurirea nefastă a păgânismului. Iată ce scrie în această privință o inspirată până, cunosătoare a trecu-

tului îndepărtat al Bisericii creștine:

„Aproape pe nesimțite obiceiurile păgânești își croiră drum în biserică creștină. Spiritul de compromis și de asemănare cu lumea, fu în adevăr ținut pentru un timp în frâu din cauza persecuțiilor sălbatice pe care Biserica le-a suferit sub domnia păgânismului. Dar îndată ce persecuțiile încetară și creștinismul pătrunse în curțile și palatele regilor, Biserica își desbracă umila simplitate a lui Hristos și apostolilor Săi, pentru a îmbrăca pompa și mândria preoților și a conducătorilor păgâni, iar în locul cerințelor lui Dumnezeu puse teoriile și tradițiunile omenești. Convertirea numai cu numele a lui Constantin în prima jumătate a veacului al patrulea, constitui prilejul unei mari bucurii; și lumea îmbrăcată cu o formă de evlavie, intră în biserică. De aci înainte lucrarea de corupție progresă cu repeziciune. Păgânismul în aparență înfrânt deveni învingător. Spiritul lui puse stăpânire pe Biserică. Învățăturile, ceremoniile și supersti-

tile sale au fost incorporate în credința și în cultul așa zisilor urmași ai lui Hristos".

Astăzi nu este o taină pentru nimeni că unii din conducătorii Bisericii creștine, în deosebi cei posteriori secolului al IV-lea, au făcut mari concesii păgânismului. Lucrul acesta s'a făcut cu scopul de a înlesni intrarea păgânilor în creștinism, care, pentru aceștia era, într'un anumit sens, o cale strâmtă. Dar vai... pe măsură ce creștea numărul creștinilor veniți dintre păgâni, în aceeași măsură se înmulțeau și inovațiunile în Biserica creștină. Rând pe rând s'au introdus în creștinism doctrine și practici, unele mai eronate decât altele. Astfel s'a introdus: botezul copiilor sugaci; sărbătorirea Duminiceii (în locul Sâmbetei); cultul sfinților, credința în nemurirea sufletului; cultul icoanelor; cultul crucii; cultul moaștelor; cultul Maicii Domnului (urmat de dogma neprihănitei zămislirii); rugăciunile pentru cei decedați (aceasta ca o consecință a credinței în nemurirea sufletului); dogma transubstanțiată (adică învățătura despre prefacerea reală a pâinii și vinului folosit la Impărtășanie, în trupul și sângele Domnului); purgatoriul; indulgențele; infailibilitatea Papei și multe altele.

Sub înrâurirea păgânismului, cultul Bisericii creștine, din simplu cum era la început a devenit pompos, fastuos (chiar extravagant pe alocuri), dar lipsit de spiritul dumnezeiescului și întemeietor și a apostolilor lui, dintre care unii n'au fost în momentul chemării la apostolat decât niște simpli pescari. În această situație, era fatal ca mai curând sau mai târziu, în creștinism: fondul să fie înlocuit cu forma, spiritul cu litera, esențialul cu inutilul. Era fatal ca creștinismul, din plin de viață cum a fost la început să devină mort; dintr'o religie, prin excelență a spiritului, să devină un amalgam de ceremonii și exteriorizări fără putere și fără folos.

Dar, urmările nefaste ale păgânismului nu s'au oprit aici. Viața morală a creștinilor a avut și ea mult de îndurat de pe urma acestui monstru cu șapte capete.

Așa cum, era firesc, apostazia a fost urmată grabnic de o decadentă morală însemnătoare

Dragostea, care în veacul apostolic încălzea cu putere inimile creștinilor, pornindu-i pe drumul înfăptuirilor generoase, a început să dispară din suflete. În locul ei s'a incubat ura, invidia, vrajba și alte patimi. De aceea nu arareori, unele scrieri vechi ne înfățișează pe creștinii posteriori veacului al IV-lea ca pe niște fiare setoase de sânge. Se urau, se invidiau și își făceau rău, unul altuia, de parcă ar fi fost păgâni, nu ucenici ai Domnului Hristos care ne-a învățat să ne iubim unii pe alții. Mai dureros însă, era faptul că această regretabilă stare de lucruri dăinuia nu numai în rândurile laicilor, cele mai adeseori ignoranți în

Eu urmez pe Domnul

*Pe Domnul vreau ca să-L urmez,
In toate'n a mea viață;
Și numai Lui mă'ncredințez
Căci El îmi dă povață.*

*In orice timp, și oriunde-aș fi
Mi-arată mângâiere;
Iar când păcatul m'ar slăbi,
E gata-a-mi da putere.*

*Și de se'n tâmplă ca să cad
Fiindu-mi grea povara;
Mă'ngrijește ca pe-un sad,
Și-mi dă și ușurarea.*

*Isuse-al meu, o, Fiu ceresc!
Din zorii tinereții,
Cu Tine eu să merg, doresc
Pân'la sfârșitul vieții.*

Gh. Steblea
Vlădeni-Brașov

ale Sfințelor Scripturi, ci și în rândurile clerului. Sunt atât de bine cunoscute scenele de groază petrecute în cadrul unor sinoade care au ajuns de pomina prin bătaile dintre episcopi și care nu arareori se soldau cu morți și cu răniți. Despre intrigile dintre fețele bisericesti, de asemenea se cuvine să amintim. Ele, intrigile, erau considerate ca ceva cât se poate de naturale. Datorită acestor intrigii, nu arareori, bărbați nevinați, episcopi sau preoți, trebuiau să părăsească scaunele lor, și să ia drumul exilului, din ordinul împăraților bizantini.

Îndeosebi Biserica apuseană a

excelat în desmăț spiritual. În anul 1054 a avut loc schisma cea mare, când Biserica creștină s'a scindat în două mari tabere: Biserica ortodoxă de o parte și Biserica romano-catolică de altă parte. Cum, și din care motive s'a produs această ruptură mare nu este cazul să amintim acum. Cert este că și această ruptură nu este altceva decât o nefastă consecință a apostaziei în care Biserica creștină s'a lăsat târâtă la un moment dat. De la 1054 încolo, decadența morală în Biserica apuseană a devenit tot mai accentuată. Ca să ne putem face măcar o idee slabă despre această decadentă, amintim că Papi ca Alexandru Borgia săvârșeau cele mai monstruoase imoralități și crime, până când în cele din urmă, a căzut el însuși victimă neglijenței sale, bând din greșeală un pahar de otravă destinat unui cardinal al său. Unii Papi se țineau numai de războaie, iar unii se interesau mai mult de mișcarea artistică și literară decât de oile primite spre păstorie. Cum se înfățișau preoții? Cu astfel de conducători, este delăsine înțeles că nici starea lor morală nu era mai bună. Ei, preoții: pe de o parte erau ignoranți, iar pe de altă parte erau stăpâniți de dorința de înavuțire; trăiau în lux și plăceri și se îngrijeau numai de venituri.

Stricăciunea era atât de mare încât un scriitor din acele vremuri a putut scrie următoarele: „La noi toate sunt de vânzare: bisericile, preoții, altarele și... însuși Dumnezeu”.

I. Bătrâna Voivodeni

CASTIGAREA ȘI PASTRAREA ATENȚIEI ASCULTATORILOR

(Urmare dela pag. 11)

Predicați teme practice, prezente, prezente, de interes personal, și oamenii vă vor asculta.

Iată acum o regulă de aur pentru a câștiga atenția dela început: totdeauna spune ceva ce merită să fie spus; și o a doua regulă, de diamant: Să fii totdeauna îmbrăcat cu Duhul Sfânt. Vino înaintea oamenilor dela o proaspătă întâlnire cu Dumnezeu în odăița ta, pentru a te vorbi despre El cu toată inima și cu tot sufletul și vei avea trecere înaintea lor.

Prelucrare

Sfârșit de an școlar

Ne bucurăm nespuse de mult că putem vorbi, prin revista noastră despre serbarea de sfârșit de an a clasei de absolvire 1949 care a avut loc în zilele de 17—19 iunie a. c. la Seminarul Teologic (Institutul Biblic) din Brașov-Stupini. Pentru mulți din membrii bisericii noastre, locul acesta este foarte mult dorit, și nu puțini sunt acei care ar face totul pentru a putea lua parte, cel puțin, la încheierea unui an școlar; dar distanța prea mare și mijloacele de transport îi împiedică să facă aceasta. Iată — pentru ce credem că este bine să împărtășim și altora — chiar și în rezumat — bucuriile de care am avut parte acei care am putut fi prezenți.

Ca și în anii trecuți serbarea de sfârșit de an a fost deschisă prin desfășurarea unui variat și frumos program al clasei juniorilor, care a reținut atenția celor prezenți timp de două ore. Inceputul Săbății găsește pe oaspeți, profesori și elevi în aceeași frumoasă capelă a Seminarului Teologic, care nici de data aceasta n'a putut oferi tuturor oaspeților locuri suficiente. În sală stăpânește o atmosferă de sărbătoare. Este atmosfera plăcută și adierea binecuvântată a începutului de zi sfântă. O rugăciune încadrată de o cântare publică și una de cor marchează începutul orei de consacrare condusă de fr. M. Ionescu, directorul Seminarului. În cuvinte pornite din inimă și pline de convingere, vorbitorul arată cum, în decursul acestui an, bunul Dumnezeu i-a condus cu bine peste toate greutățile și aceasta pentru că au înțeles cu toții să se lase călăuziți de Duhul Sfânt, adevăratul învățător al urmașilor Domnului Isus. În continuare, absolvenții rostesc câteva cuvinte de mulțumire lui Dumnezeu pentru ajutorul divin de care s'au bucurat în decursul anilor petrecuți la Seminar. Tot așa și frații profesori și soțiile lor, după care cu o cântare publică, rugăciune și o cântare de cor, ora de consacrare ia sfârșit.

În Sabat de dimineață, la ora 8, are loc ora instructorilor condusă de fr. Popov Al., președintele Conf.

Transilvania de Sud. Cu această ocazie sunt scoase în evidență minunate învățături despre desăvârșire și sfințenia creștină, după care, în continuare, luăm cu toții parte la ora Școlii de Sabat condusă de fr. absolvent Vlahopol Titus. Fratele elev Baciu Pantelimon în cuvinte pline de simțire ne vorbește la minutele misionare. După o scurtă pauză, pe care oaspeți și gazde o petrec în aer liber, în plimbare prin fața Școlii, luăm cu toții parte la ora de „absolvirea clasei” în cadrul serviciului divin din dimineața zilei de Sabat. În fața amvonului stau cei 19 absolvenți, iar îndărătul lor juniorii. La amvon vedem cea mai mare parte a membrilor Comitetului Uniunii noastre. Sala de cult plină de ascultători — oaspeți și elevi — care așteaptă cu nerăbdare să primească noua hrană spirituală din Cuvântul Domnului. După o rugăciune și o aleasă cântare, executată de corul și orchestra Școlii sub conducerea fr. elev H. Gehann, fr. director rostește din nou un scurt cuvânt de bun venit tuturor oaspeților, după care ia cuvântul fr. Dumitru Florea, președintele Uniunii de Conferințe. Cuvântul este îndreptat, cu deosebire, către fr. absolvenți, dar el se potrivește tot atât de bine și pentru toți ceilalți ascultători din sală. Prin fața ascultătorilor defilează Saul din Tars devenit mai târziu Pavel, marele apostol al Neamurilor, care este prezentat ca o **pildă vie**, ca unul care, a putut da îndemnul inspirat de la Duhul Sfânt: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos”. (1 Cor. 11, 1). Una din caracteristicile lui Pavel a fost și **sinceritatea** lui, de care a dat dovadă chiar și atunci când era vorba de greșelile lui. Pe calea către desăvârșire, apostolul Pavel nu s'a oprit, ci alerga mereu spre țintă, căutând să aibă noi și noi experiențe cu Dumnezeu. El stă în fața noastră ca un bun sfetnic de la care avem multe de învățat. Indemnul care se dă este să învățăm de la apostolul Pavel tot ceea ce din viața lui de creștin putem învăța, ajungând

astfel să mergem chiar pe urmele Domnului Isus. La întrebarea dacă sunt gata să facă aceasta, absolvenții răspund prin ridicarea lor în picioare, după care fr. P. P. Paulini înalță o rugăciune de consacrare a absolvenților. Ora de absolvire clasei se încheie cu o rugăciune înălțată de fr. Șt. Demetrescu și o cântare de cor și orchestră.

În Sabat după masă, asistăm timp de o jumătate de oră, la desfășurarea unui scurt program improvizat al promoției 1924 care în felul acesta își sărbătorește jubileul de 25 ani de la absolvirea Școlii Misionare. Fostul preceptor și elev de atunci, fratele predicator T. Coconcea, începe prin a face apelul clasei la care răspunde un număr de doi elevi. După ce se dă explicațiile cu privire la cei care n'au răspuns la apel, actualul predicator al Evangheliei, Tudor Coconcea, chemându-și amintirile vieții de elev, ne vorbește în câteva cuvinte despre primele începuturi ale vieții de școală misionară care pe acea vreme era la Focșani. Fratele predicator Dumitru Bădescu, unul din absolvenții de acum 25 ani, ne vorbește despre profesorii și manualele de atunci. Profesorii, pe acea vreme erau puțini, iar manualele și mai puține. Se învăța numai după notele de la cursuri. Printre altele elevul de altă dată, își mai amintește de unele momente interesante și vesele ale orelor de limba greacă și română. Cel de al treilea elev prezent, fr. M. Manea, actualul președinte al Conf. Oltenia Banat, ne vorbește despre **spiritualitatea** elevilor de atunci. Cu multă mulțumire își aduce aminte de orele de rugăciune petrecute în mijlocul naturii (grădina din preajma școlii). Ca încheiere își exprimă dorința ca în Școala Misionară să rămână aceeași spiritualitate care a fost la început. Fr. Ștefan Demetrescu, unul din pionierii lucrării de evanghelizare din țara noastră, pe atunci profesor la Șc. Misionară, scoate în evidență că dacă mici au fost începuturile, e cazul să știm că mare a fost spiritul cel bun al întregii familii școlare de atunci. Totul se făcea cu

tragere de inimă și bună înțelegere.

După o foarte scurtă pauză are loc, în continuare, ora serviciului divin de după masă. În cuvinte răs-picate și convingătoare, fr. P. P. Paulini, plecând dela textul din Ps. 16, 11, unde zice: „Imi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta”, scoate în evidență faptul că creștinul trebuie să se caracterizeze printr'o bună dispoziție și continuă bucurie în Domnul. Multe pot fi bucuriile creștinului; este însă o bucurie care le întrece pe toate. Domnul Isus spunea ucenicilor Săi: „Totuși să nu vă bucurați de faptul că du-

care a răsunat atât de plăcut acolo în câmpia Bârsei, unde Școala Misionară e străjuită de jur împrejur de acei maiestosi munți care ne vorbesc, fără cuvinte, despre puterea creatoare a lui Dumnezeu.

Pentru seara aceleiași zile (orele 20,30) suntem cu toții invitați să luăm parte la desfășurarea unui program cu totul deosebit: o oră plină de muzică religioasă. Tânărul elev H. Gehann, bun cunoșcător al muzicii clasice religioase, după ce prezintă, în câteva scurte dar răs-picate cuvinte, pe cei doi compozitori — J. S. Bach, 1685—1750 și G. F. Händel, 1685—1759 — și bucățile lor muzicale ce urmează a fi auzite, corul și mica orchestră a

von, iar juniorii în fața lui. După o rugăciune înălțată de sora Neagoe Aurica și o cântare de cor dirijată de elevul H. Gehann, serbarea de sfârșit de an a clasei de absolvire 1948/49, este deschisă prin cuvântarea rostită de fr. absolvent Pălășan Aurel, președintele clasei de absolvire, care în cuvinte pornite din inimă urează tuturor celor prezenți un sincer „bun venit” la serbarea de despărțire a absolvenților promoției 1949.

După o cântare executată de corul școlii sub conducerea sorei dirijoare Verona Pârvan, ascultăm cu toții „istoricul clasei” de absolvire, prezentat de absolvenții: Stoiu Ioan, Ivăncică Elena, Coconcea Oc-

Absolvenții Seminarului Teologic Brașov-Stupini
Promoția 1948-1949

hurile vă sunt supuse; **ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri**”. (Luca 10, 20.) Și astfel auzul urechilor noastre este inundat de bogăția cuvintelor servului Domnului care ne vorbește despre minunata Carte a vieții, care cuprinde numele tuturor celor care vin la pocăință. Dar, odată cu această oră binecuvântată, ziua Domnului se apropie de sfârșit. Odată cu apusul soarelui, oaspeți și gazde se adună din nou pentru câteva minute — de data aceasta pe platoul din fața școlii — pentru încheierea zilei Sabatului, cu care ocazie fr. C. Pascariu, presbiterul comunității Brașov-Școală rostește câteva inspirate cuvinte din Cuvântul Domnului. La încheiere se înalță o rugăciune și se cântă cântarea „Când se lasă umbra serii”

Seminarului nostru teologic sub conducerea aceluiași elev dirijor, execută cu multă dibăcie părți din oratoriul: „Patimile Domnului” — de Bach, închinată lucrării de mântuire a Domnului Hristos și părți din „Mesia”, de Händel. Timp de o oră asistența a ascultat, într'o liniște aproape desăvârșită, intonarea acestor melodii de preamărire a Mântuitorului lumii.

Serbarea clasei de absolvire

Programul serbării clasei de absolvire are loc în ziua de Duminică 19 Iunie 1949. Când ceasul arată orele nouă, în sunetele unui marș la pian, elevii absolvenți și juniorii, întră în sala de cult ale cărei locuri se ocupase încă din vreme, absolvenții trecând la am-

tavian și Pătrăncuș Ioan, istoric întrerupt de un solo la violonceli. Spre deosebire de alți ani, scurtele date biografice ale celor 19 absolvenți sunt prezentate în versuri. Tot despre istoricul clasei ne mai cântă și corul școlii, după care fr. absolvent Popa S. Dumitru ne vorbește, în cuvinte răs-picate despre frumoasa țintă a clasei: „Temeți-vă de Dumnezeu”, pentru ca după un terțet acompaniat de chitară să ascultăm, în continuare, cuvântarea fr. absolvent Secui Petru, care ne prezintă „motto-ul clasei”: „Apropiindu-ne de scaunul Harului”.

Aceste două cuvântări au fost puternic completate de frumosul și impresionantul tablou al clasei de absolvire aflat pe peretele din spatele amvonului reprezentând lumina adusă oamenilor de Evanghe-

lia Domnului Isus, prin solii săi, și scena din fața „Scaunului Harului” unde este cercetat fiecare ins în parte. Următorul punct marchează încheierea primei părți a programului: „cântarea clasei” este cântată de corul absolvenților dirijat de fr. absolvent V. E. Diaconescu, iar „poezia clasei” declamată de fr. absolvent Roșca Viorel. În versuri frumoase, adevărul despre aceeași scenă din fața scaunului Harului ne face să ne gândim la o viață cât mai conformă cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Despre „culorile clasei” — alb și albastru — ne vorbesc frații absolvenți Cazan Titu și Niculescu Teodor, fiecare căutând să scoată o cât mai potrivită învățătură spirituală inspirată de culoarea despre care i-a fost dat să vorbească. În această parte a programului ascultătorii sunt purtați numai printre flori, cântece și culori. Astfel, sora absolventă Popescu Victoria declamă, nu fără emoție, „poezia culorii”; un terțet mixt ne delectează auzul cu o melodie plăcută și cuvinte care vorbesc despre „cântarea culorii”; fratele absolvent Vlăhopol Titus, în cuvinte vibrante ne vorbește despre „floarea clasei” — lăcrămioara — pe care o folosește spre a ne arăta tot ce ne pot învăța gingașele ei flori, pentru ca, în sfârșit, să ascultăm și „duetul florii clasei”, executat de surorile V. Pârvan și A. Ionescu, acompaniate de pian și flaut.

În aceeași plăcută atmosferă de până ac, fr. absolvent Mirea Ionel ne vorbește despre „caracterizarea clasei”, — o clasă gata să stea de partea dreptății în orice împrejurare. Ca în orice an, și anul acesta clasa de absolvire lasă școlii o frumoasă amintire: o masă cu douăsprezece scaune, în legătură cu care ne vorbește fr. absolvent Niță Neacșu. Masa este destinată a stabili sala profesorilor.

Ca o variație în program sora V. Pârvan execută un plăcut solo la pian, pentru că odată cu aceasta să ne apropie — cu un oarecare regret — de sfârșitul frumosului program al serbării. Într-adevăr, următorul vorbitor fr. absolvent V. E. Diaconescu, în cuvinte încă dela început emoționante, rostește cuvântul de „rămas bun, al absolvenților. Ca totdeauna, dacă pe de-o parte elevii absolvenți se despărțesc cu mult regret în suflet de școala atât de mult iubită de ei, pe de altă parte ei se bucură că

pleacă pentru ca, cu o zi mai devreme să poată fi de cel mai mare folos în ogorul Evangheliei Domnului Hristos. În clipele următoare — puținele care au mai rămas — o tăcere tot mai solemnă se așterne în sală. Corul școlii, dirijat de elevul H. Gehana, întonează cântarea de rămas bun al absolvenților, pentru ca o scurtă rugăciune, înălțată de sora absolventă Cojea Maria, să încadreze această primă parte a programului serbării.

Către Tine strig

Ca și orbul Bartimeu

Către Tine strig și eu:

O, Isuse, fiul dulce

Al lui David, ce pe cruce

Suferiși ocările,

Și purtași poverile,

Milă ai de mine, cer

Căci în Tine doară sper.

Vezi cum tabără pe mine

Spaima, griji fără de nume,

Care mi iau vederile

Și îmi sorb puterile.

Blând răsună vocea Ta

Prin întunecarea mea.

Simt apropierea-Ti sfântă

Alinând ce mă frământă,

Alungând durerile,

Ridicând poverile.

D. Florea

de sfârșit de an școlar 1949, la care am asistat timp de 2 ore.

După o pauză de o jumătate de oră programul continuă. Fr. Victor Diaconescu, președintele Conf. Muntenia, rostește o vorbire inaugurală. Întreaga vorbire este adresată absolvenților din fața amvonului. Este o vorbire potrivită pentru începutul servirii, în ascultare deplină de poruncile Domnului. Sfaturile care li se dă, sunt cele din Cuvântul Domnului, care dacă vor fi urmate de cei cărora li s'a adresat, vor aduce numai propășire și multă bucurie în Domnul.

În continuare fr. director M. Ionescu, luând cuvântul amună că, elevii absolvenți au ajuns la ultimul pas din viața de școală pentru care s'au rugat mult. După câteva îndemnuri scurte — ultimele pe care le mai poate da cu această ocazie — absolvenții promoției 1948/949 primesc din partea Seminarului Teologic, semnul diplomei de absolvenți.

În cuvinte pline de slăvițe — fr.

director — în numele școlii își ia rămas bun dela promoția de absolvenți 1949, mai spune câteva îndemnuri celorlalți elevi și adresează cuvinte de mulțumire către părinți, oaspeți, profesori, coriști, dirijori precum și fraților dela Conducerea bisericii, ceea ce face să înduioșeze inimile celor din sală care nu se pot opri să nu scape câteva lacrimi ce se preling, pe furis, pe obrajii multora din cei prezenți. De asemenea se adresează un cuvânt de mulțumire și către Ministerul Cultelor care a binevoit să aprobe funcționarea Seminarului nostru teologic. Mai presus de toate, mulțumirea se îndreaptă către Bunul Dumnezeu ca e ne ajută în toate.

Odată cu aceasta cursurile anului școlar 1948/1949 sunt declarate închise, iar cele ale anului 1949/1950 deschise, „Cu Dumnezeu înainte!”

O ultimă cântare de cor și o rugăciune, încheie întreg programul serbării de absolvire a **promoției 1949.**

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze ostenele tuturor și să ne facă parte, și în viitor, de noui și noi bucurii în Domnul.

Cu această ocazie, membrii comunităților noastre sunt rugați să contribuie, la susținerea fondului de educație, printr'un dar de bună voie.

Gh. Indricău

Câteva liste

Fă o listă a prietenilor tăi și oricât de lungă ar fi această listă, înscrie pe Dumnezeu în capul ei.

Fă o listă a dușmanilor tăi; începe lista cu „omul cel vechi” și cu Satan, iar pentru toți ceilalți de pe listă roagă-te.

Fă o listă a păcatelor tale; și arată necredința ca fiind cel mai rău dintre toate.

Fă o listă a îndurărilor lui Dumnezeu de care te bucuri și înscrie iertarea și viața în primul rând.

Fă o listă a durerilor tale și începe cu durerea sufletească cauzată de păcat.

Fă o listă a bucuriilor tale; lasă ca bucuria de a-ți ști numele scris în cartea vieții să fie prima.

Fă o listă a darurilor pe care le-ai primit; în capul acestei liste treci Darul cel mai mare care este Domnul Isus Hristos.

Fă o listă a nădejților tale și dă locul cel dintâi; nădejdiile în viața care va fi să fie.

Câștigarea și păstrarea atenției ascultătorilor

Atenția ascultătorilor trebuie să fie câștigată, altminteri n'ai ce face cu ei; și trebuie să fie păstrată, altminteri nu iese nimica bun din lunga vorbire a predicatorului. Dacă gândurile oamenilor pribegesc aiurea ei nu pot primi adevărul. Păcatul nu poate fi scos dela oameni în timp ce ei dorm. Dacă ascultătorii dorm ar putea dormi și predicatorul. Oamenii trebuie să fie trezi, și să înțeleagă ce li se spune. Au nevoie de o atenție plină de râvnă și bunăvoință.

Unii predicatori vorbesc ca pentru sine; prin felul lor de vorbire și purtare fac pe oameni neatentți. Vina neatentției trebuie căutată la cel ce predică. Nu ar putea el pune ceva și pentru copii? O mică istorioară; o privire prietenoasă către băiețelul dela galerie sau către fetița din fundul sălii, i-ar putea păstra ordonați. E nevoie ca toate privirile să fie fixate la vorbitor. Dacă cineva vorbește, se mișcă, șoptește, p'cotează, moțâie sau se uită la ceas vina e de căutat la vorbitor. Sunt și oameni a căror atenție e mai greu de câștigat. Dacă, însă, peștele nu vine singur în undiță, pescarul e de vină. Puneți în predica voastră substanțe care să trezească deabinelea pe oameni și să-i atragă.

Multe săli sunt rău ventilate, nu primesc aer proaspăt. Atunci oamenii se moleșesc și adorm și în loc să capete durere de suflet, capătă durere de cap. Predicatorul bun aduce oamenilor nu numai atmosferă cerească ci și belșug de oxigen prin aer proaspăt. Sălile de cult să fie așa construite, încât să se poată aduce în chip lesnicios acest aer la plămâni ascultătorilor.

Sunt persoane care vin la casa de rugăciune mai mult pentru a vedea cine mai e pe acolo, fără gând la predică. Dar și aceștia pot fi delicat educați ca să nu turbure pe alții și chiar ca să fie folosiți din predică.

Puneți adevărul înaintea oamenilor într'un chip logic, în rândulială, așa ca să-și poată ușor aduce aminte de el, și vor fi mai bucurosi să-l asculte. Amestecăturile n'au nici gust, nici frumusețe.

Nu cetiți predicile. Rari sunt aceia care pot reține atenția oamenilor prin cetanie. Când cetești, cetește perfect.

Dacă vrei să fi ascultat nu spune lucruri pe care nu le-ai studiat adânc și pentru care nu te-ai rugat stăruitor. Hrana trebuie pregătită în chipul în care poate fi mai ușor digerată. Dacă vrei să vorbești bine, pregătește-te bine. Fii stăpân pe materie și cuvintele vor veni ca dela cineva care vorbește despre ceea ce știe, și mărturisește despre ceea ce cunoaște.

Manierele să fie cât mai plăcute. Vocea să nu fie monotonă. Schimbă mereu felul de vorbire mai tare, mai încet; mai rar și mai grăbit. Vorbirea să alege uneori ca un fulger luminos; alteori să umble încet și maiestos. Schimbă accentul; schimbă tonul, uneori cu glas de tunet, cel mai des cu glasul conversației. Schimbări. Natura omului flămânzește după schimbări și Bunul Dumnezeu ne-a dat și posibilități.

Chiar și cu defecte de vorbire pronunțate, se poate reține atenția ascultătorilor când solia lui Dumnezeu este în gura noastră și puterea Lui însoțește. Totuși măreția adevărului divin merită să fie prezentată în chipul cel mai onorabil. Dacă oamenii nu sunt atenți, să nu se poată găsi scuze în felul nostru greșit de exprimare. Și chiar dacă nu suntem desăvârșiți să completăm lipsa prin bogăția materialului prezentat.

Nu faceți introducerea prea lungă. Oamenii vor pierde pofta pentru predica însăși. Introducerea trebuie doar să atragă atenția, că aveți ceva important de spus. De aceea trebuie să aibă în ea ceva care impune. Să nu fâgăduiască lucruri mari și apoi să nu dea oamenilor nimic. Fii plin de viață dela început.

Nu te repeta în cursul predicii. Ce a fost bun, a fost bun; ce era rău n'are nevoie de repetiție. Uneori repetarea unor lucruri poate fi folositoare, dar ca deprindere este rea. Nu repeta aceeași idee în alte cuvinte. Nu vorbi continuu despre același subiect. Biblia este foarte cuprinzătoare. Nu face din

predică o tablă de materii pentru un tratat de teologie. Evită de a vorbi prea lung. Se recomandă patruzeci, cel mult patruzeci și cinci de minute. Dacă vorbirea e prea lungă vei vedea că oamenii se vor plânge: gospodina că s'a stins focul, mama că-i plânge copilul, lăptarul că trebuie să-și mulgă vacile și toți te vor scoate vinovat că le-ai furat din timp și că nu ești un om cinstit în treburile tale. Studiază-ți predicile mai mult timp, pentru ca să le poți reda în mai scurt timp la amvon. Lucruri de acestea mărunte, luate în considerație, vor spori atenția ascultătorilor.

Intreaga noastră viață trebuie să contribuie la a da greutate cu vintelor noastre și să dea elocvența de nebiruit a unui caracter multă vreme dovedit. Dacă prin rugăciunile, lacrimile și străduințele tale oamenii s'au vindecat spiritual, nu avem de ce ne teme că vom pierde atenția lor. Oamenii flămânzind după dreptate, și serv doritor să le hrănească sufletul, vor conlucra în deplină armonie când subiectul comun e Cuvântul Domnului.

Fii tu însuși stăpânul de subiectul pe care-l prezinți; folosește în expunerea lui toată forța minții, a inimii și ascultătorii vor fi câștigați în aceeași măsură. Oamenii sunt atrași acolo unde se simte că este cel mai mare interes. Să ai totdeauna ceva însemnat de spus, și aceasta să o spui cu toată râvnă.

Nu spune ceea ce toată lumea s'ar aștepta să spui. Fune puterea surprizei în predică. Pentru a trezi pe oameni trebuie să le spui lucruri la care nu se așteptau. Oamenii trebuie să fie luați prin surprindere. Nimic nu va fi de folos predicatorului care merge adormit la amvon și acolo continuă să doarmă.

Slujba monotonă adoarme pe oameni. E ca și cum îi așezi pe copii în leagăn și le cânti la ureche. După un timp adorm. Dar dacă răstorni leagănul se trezesc. O cântare, o rugăciune, o oprire bună, un îndemn pot face pe cei ce sunt ispitiți la somn să se trezească. Oamenilor să li se prezinte ceva ce e legat de interesul lor. Cine doarme când i se anunță că a câștigat un premiu sau că e condamnat la moarte?

(Urmare la pag. 7)

Chemarea lui Moise

De memorizat: Ebr. 11, 24, 25.

1. Pe când Faraon apăsa pe Israeliti în Egipt, ce măsuri s'au luat în cele din urmă pentru a stăvilii sporirea numărului lor? Ex. 1, 15—22.

„În timp ce decretul acesta era în plină putere, s'a născut un fiu lui Amram și soției lui, Iochebed, Israeliti evlavioși din seminția lui Levi. Copilul era „frumos“; iar părinții, având credința că liberarea lui Israel se apropiase și că Dumnezeu va ridica un liberator pentru poporul Său, s'au hotărât să nu ucidă pruncușorul lor. Credința în Dumnezeu le-a dat putere „și nu s'au lăsat înspăimântați de porunca împăratului“.

2. Cum a ajuns Moise un fiu al fiicei lui Faraon? Ebr. 11, 23; Ex. 2, 1—10.

3. Ce împrejurări au făcut pe Moise să părăsească Egiptul? Ex. 2, 11—16; Ebr. 11, 24.

4. Când robia lui Israel s'a făcut mai grea, ce Iși aminti Dumnezeu? Ex. 2, 23—25.

Robia lui Israel în Egipt a fost dinainte cunoscută de Dumnezeu ca și liberarea lor. Gen. 15, 13—16. Dumnezeu făgăduise Canaanul lui Abraam și seminției lui, și făgăduința trebuia să se îplinească. Gen. 12, 7; 13, 15; 17, 8.

5. Pe cine voia Dumnezeu să folosească pentru liberarea lui Israel? Cum a răspuns Moise? Ex. 3, 10, 11.

6. Ce făgăduință de ajutor dădu Dumnezeu lui Moise? Lui Faraon, de cine trebuia el să spună că a fost trimes? Ex. 3, 12—15.

Numele acesta: „Eu sunt cel ce sunt“, a fost folosit de Domnul Hristos, cu privire la Sine, așa cum se raportează în Ioan 8, 58.

„Tăcerea se revărsă asupra acestei adunări. Numele lui Dumnezeu, dat lui Moise pentru a exprima ideea eternei prezențe, fusese pretins de acest învățător galileean că îi aparține. El se anunțase ca fiind Cel existent prin Sine Insuși, Cel făgăduit lui Israel, „a Cărui obârșie se sue până în vremi străbune, până în zilele veșniciei“.

7. De care slăbiciune se văita Moise că suferă? Ce răspunse Dumnezeu? Exodul 4, 10—12.

8. Ce se hotărî în cele din urmă Moise să facă? Ex. 4, 18; Ebr. 11, 25.

În cele din urmă Moise se hotărî să asculte de porunca lui Dumnezeu, și să meargă în Egipt. Știa

ce vrea să zică aceasta, și mai întâi se dăduse înapoi și căutase să găsească desvinovățiri. Dar a fost gata în cele din urmă, și și-a legat soarta de poporul desprețuit al lui Dumnezeu. Mai târziu nu s'a mai dat pe față niciun fel de ezitare din partea sa.

9. Cum primi Faraon propunerea de a se îngădui lui Israel să părăsească Egiptul? Ex. 5, 1—9.

10. Când se spuse Israelitelor că nu vor mai primi pae, ce spuseră logofetii copiilor lui Israel lui Moise? Ex. 5, 19—21.

11. Către cine se îndreptă Moise în clipele acestea de grea cumpănă? Ce plângere ridică el? Ex. 5, 22, 23.

12. Cum răspunse Dumnezeu? Ce făgăduință hotărîtă dădu El? Ex. 6, 1—8.

„Auzind Moise muștrările acestea, a fost foarte mult pus pe gânduri. Suferințele poporului sporiseră foarte mult. Prin toată țara se înălțau dela tineri și dela bătrâni strigăte de desperare, și toți se uniră ca să-i arunce în spinare vina pentru schimbarea nimicitoare a stării lor. Amărit sufletește el se înfățișă la Dumnezeu, cu strigătul: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce m'ai trimis? De când m'am dus la Faraon ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai mare rău poporului acestuia; și n'ai izbăvit pe poporul Tău“. Răspunsul a fost: „Vei vedea acum ce voiu face lui Faraon; o mână puternică îl va sili să-i lase să plece: da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui“. Din nou i s'a amintit de legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții, și i s'a dat asigurarea că se va împlini“.

13. Cum a socotit Moise ocară? Către ce avea el privirea îndreptată? Ebr. 11, 26.

„Porunca dumnezeiască dată lui Moise l-a găsit lipsit de încredere în sine, greoiu la vorbire, și sfios. Era copleșit de simțul nevredniciei sale de a fi gura lui Dumnezeu pentru Israel. Dar îndată ce a primit slujba, el s'a predat ei cu toată inima, punându-și toată încrederea în Domnul. Mărimea însărcinării sale a chemat la lucru cele mai bune puteri ale sufletului său. Dumnezeu a binecuvântat faptul că a fost gata să asculte, și el a ajuns ușor la vorbire, plin de nădejde, stăpân pe sine, și bine pregătit pentru cea mai mare lucrare ce a fost dată vreodată omului. Acesta e un exemplu de ceea ce face Dumnezeu pentru a întări caracterul aceluia care se încred în El cu totul, și se predau pe deplin poruncii Sale“.

Paștele; Exodul (Eșirea)

De memorizat: Ex. 4, 13.

1. Ce făcu Moise prin credință? De care lucru nu s'a temut? Ebr. 11, 27.

Moise a părăsit de două ori Egiptul, întâiu când a fugit după ce a omorât pe Egipteanul, și al doilea când a scos pe Israel din Egipt. S'ar părea că această întâia fugă ar fi fost motivată mai mult de temere decât de credință, dar scoaterea lui Israel a fost un act curat de credință.

2. Ce nenorocire a făcut în cele din urmă pe Faraon să lase pe Israel să plece? Ex. 12, 2, 29—33. *Suma aceasta este va fi*

3. Ce sărbătoare a fost rânduită la data aceea? Ex. 12, 1—3. 11, 27; Ebr. 11, 28. pr. p.

„Ca amintire a acestei mari eliberări, poporul Israel în toate generațiile lor viitoare trebuia să țină o sărbătoare. Când în anii viitori aveau să țină sărbătoarea aceasta, ei trebuia să repete față de copiii lor povestirea liberării lor, așa cum i-a îndemnat Moise“. Să răspundeți: „Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul, și ne-a scăpat casele noastre“.

4. Ce trebuia să facă Israel cu sângele mielului junghiat la sărbătoarea Paștilor? Ex. 12, 6, 7; Ebr. 11, 28. p. doua.

Epistola către Ebrei amintește în deosebi stropirea sângelui, dând în felul acesta acestei părți a ceremoniei o însemnătate deosebită.

5. Ce îndrumări se dau mai departe cu privire la Paște? Ex. 12, 8—15.

Din nou se amintește aci stropirea sângelui. Lucrul acesta este plin de însemnătate, când avem în vedere faptul că mulți stăruiesc mai mult asupra morții mielului. Moartea era plină de însemnătate, dar la fel era stropirea sângelui. Tot așa moartea Domnului Hristos este ceva central în creștinism, dar prezentarea sângelui la slujba din sanctuar este tot atât de însemnat, iar partea aceasta este trecută cu vederea de un număr prea mare de creștini.

„Nu era de ajuns ca miezul pascal să fie junghiat; sângele lui trebuia să fie stropit pe stâlpii ușii; tot astfel meritele Domnului Hristos trebuie să fie aplicate la suflet. Trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, dar că a murit pentru fiecare din noi în parte. Trebuie să ne însușim puterea jertfei ispășitoare“.

6. Când s'a văzut urmărit ce începuse să facă

vechiul Israel? Ce cuvinte de îmbărbătare rosti Moise? Ex. 14, 6—14.

Moise nu se mai teme și nu mai zăbovia. „Nu vă temeți de nimic“, zise el, „stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v'o va da Domnul în ziua aceasta“; Israel începuse să murmure. El spuseseră batjocoritor lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aducem să murim în pustie?“ Vers. 11. Acum le spuse că Dumnezeu va lupta pentru ei „dar voi, stați liniștiți“. Vers. 14.

7. Cum a liberat Dumnezeu pe Israel? Ce s'a întâmplat cu Faraon și cu oastea lui? Ex. 14, 21—31; Ebr. 11, 29.

Cuvântul care zice că „Domnul, din stâlpul de foc și de nor, s'a uitat spre tabăra Egiptenilor“, este foarte interesant. Vers. 24 Domnul Hristos era în nor, ca apărare pentru ai Săi, și în același timp „a aruncat învâlmășala în tabăra Egiptenilor“. (1 Cor. 10, 1—4).

Căderea Ierihonului

Creștin
cu Dumnezeu
ce a fost

De memorizat: Ebr. 11, 30.

1. Cum a fost luat Ierihonul? Ebr. 11, 30.

2. Ce îndrumări s'au dat poporului cu prilejul luării cetății Ierihon? Iosua 6, 1—5.

Șase zile trebuia să înconjure cetatea, iar în ziua a șaptea trebuia să o înconjure de șapte ori, deci în total de treisprezece ori. Când în cele din urmă trebuia să sune trâmbița, tot poporul trebuia să strige, și zidurile aveau să cadă la pământ.

3. Ce poruncă anume se dăduse? Iosua 6, 10.

4. Când sosii ziua ce a făcut poporul? Care a fost urmarea? Iosua 6, 20.

5. Cine a scăpat dela nimicirea cetății? Pentru ce s'a făcut lucrul acesta? Iosua 6, 22—25; Ebr. 11, 31.

6. Pentru ce a fost nimicită cetatea? Ebr. 11, 31.

„Rahab „n'a pierit... împreună cu cei răsvrățiți“. Aci ni se arată pentru ce a pierit cetatea, și de ase-

menea se da nădejde că în orice nimicire Dumnezeu Se îngrijește de ai Săi.

„Nimicirea deplină a celor din Ierihon era numai o împlinire a poruncii dată mai înainte prin Moise cu privire la locuitorii Canaanului“. Când... le vei bate, să le nimicești cu desăvârșire“. „Dar cetățile popoarele acelora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul Dumnezeu tău, să nu lași cu viață nimic care suflă“. Multora li se pare că poruncile acestea sunt protivnice spiritului de milă și de iubire dat la iveală în alte părți; dar în realitate nu este altceva decât ceea ce cerea dreptatea și înțelepciunea cea fără de margini. Dumnezeu Se pregătea să așeze pe Israel în Canaan, și să desvolte înire ei o cărmuire și o națiune, care să fie o manifestare a împărăției Sale pe pământ. Ei nu trebuia să fie numai moștenitorii adevăratei religii, ci trebuia să și împrăstie pe întreaga față a pământului principiile acesteia. Canaanii se dedaseră la păgânismul cel mai depravat și cel mai degradant, și era necesar, ca pământul să fie curățat de aceia care ar fi împiedicat cu siguranță împlinirea planurilor milostive ale lui Dumnezeu“.

Ghedeon

De memorizat: Ebr. 11, 39, 40.

1. Din pricina păcatului lui Israel, ce a îngăduit Dumnezeu Madianiților și Amalechiților să facă? Jud. 6, 1—6.

2. Ce nume este amintit mai întâi în Ebr. 11, 32? Cine i se arată pe când trecea găul? Ce spuse el când Domnul îi porunci să scape pe Israel de Madianiți? Jud. 6, 11—16.

3. Când veni ră Madianiții și Amalechiții împotriva lui Israel pe cine adună Ghedeon? Povestește cele petrecute? Jud. 6, 33—40.

„Ghedeon n'a îndrăsnit, să se așeze în fruntea oastei sale, fără noi dovezi că Dumnezeu l-a chemat la această însărcinare, și că va fi cu el. El s'a rugat: „Dacă vrei să izbăvești pe Israel prin mâna

mea, cum ai spus, iată voi pune un val de lână în arie; dacă numai lâna va fi acoperită de rouă, și tot pământul va rămânea uscat, voi cunoaște că vei izbăvi pe Israel prin mâna mea, cum ai spus“. Dimineața valul de lână era ud, în timp ce pământul era uscat. Dar acum s'a ivit o îndoială; întrucât lâna dela sine atrage umezeala, dacă e în aer, proba nu putea să fie hotărâtoare. De aceea s'a rugat, ca semnul să fie chiar contrariu, și a cerut ca prevederea lui neobișnuită să nu fie neplăcută înaintea Domnului. Cererea a fost împlinită“.

4. Ce experiență deosebită făcu Ghedeon, dovedindu-se atât, credința lui cât și puterea lui Dumnezeu? Jud. 7, 2—8.

5. Cum a câștigat Ghedeon biruința? Jud. 7, 19—23.

Alți eroi ai credinței

De memorizat: Ebrei 11, 39-40.

1. Care este numele celei de a doua persoană amintită în Ebrei 11, 32? Ce solie i-a trimis Debora? Ce răspuns a primit la cererea lui? Jud. 4, 4-9.

Povestirea aceasta pare să fi fost scrisă pentru a arăta credința deplină a lui Barac în Debora ca profeteasă a lui Dumnezeu.

2. Care este al treilea nume de care se vorbește în Ebrei 11, 32 al celor care „au fost lăudați pentru credința lor”? Ebr. 11, 39.

Dacă numele lui Samson n'ar fi fost trecut în lista acestora, puțini s'ar fi gândit să-l așeze aci. Dar viața lui Samson ar fi putut să fie mult mai plină de slavă dacă s'ar fi supus la planul lui Dumnezeu.

„Făgăduința lui Dumnezeu că prin Samson va începe să izbăvească pe Israel din mâna Filistenilor”, se împlinise; dar cât de întunecoasă și îngrozitoare fusese povestea acestei vieți, care ar fi putut să fie o laudă pentru Dumnezeu și cinste pentru popor. Dacă Samson ar fi rămas credincios chemării sale cerești, planul lui Dumnezeu s'ar fi realizat pentru onoarea și slava Sa. Dar el s'a lăsat în voia ispititelor, iar însărcinarea lui s'a împlinit în înfrângerea, robia și moartea sa.

3. Care trei nume urmează acum pe lista eroilor credinței? Ebr. 11, 32.

Iefta era un viteaz care din pricina nașterii sale fusese desmoștenit și alungat. Jud. 11, 1-2. Când Galaad a fost în primejdie, bătrânii Galaadului au cerut ajutor lui Iefta, și acela pe care ei îl urise și-l alungase, ajunsese mântuitorul lor. Vers 7, 23, 33. In atitudinea aceasta el dovedi o inimă nobilă, și este trecut printre eroi. David și Samuel sunt la fel trecuți pe listă, dar după cum spune scriitorul, nu ne-ar ajunge timpul să vorbim despre toți.

4. Ce s'a făcut prin credință? Ebrei 11, 33.

Ghedeon și Barac, printre mulți alții, au supus împărății. David a primit făgăduințe. 2 Sam. 7, 12-17. In cazul lui Daniel s'au închis gurile leilor. Daniel 6.

5. Ce alte lucruri au mai fost făcute prin credință? Ebr. 11, 34.

Daniel ne povestește despre cei trei tineri care au scăpat de asprimea focului. Daniel 3. Printre mulți alții, David a scăpat de sabia. 1 Sam. 20. Samson a pus oștile pe fugă, și Ionatan la fel. Jud. 15, 8, 15; 1 Sam. 14, 13, 14.

6. Cum continuă scriitorul raportul său? Ebr. 11, 35.

Văduva din Sarepta a primit din nou pe fiul ei. 1 Regi 17, 17-24. La fel s'a întâmplat cu Sunamita. 2 Regi 4, 32-37. Nu ni se raportează în Vechiul Testament că ar fi fost cineva torturat, sau frânt pe roată, sau bătut până la moarte, după cum se traduce în diferite feluri, deși mulți au suferit, ceea ce s'ar și da de înțeles aci.

7. Ce se mai adaugă la suferința sfinților? Ebrei 11, 37.

Nabot a fost în mod crud ucis cu pietre. 1 Regi 21, 13. La fel s'a întâmplat cu Zaharia. 2 Cron. 24, 20, 21; Mat. 23, 35.

8. Ce se spune despre eroii aceștia? Unde și-au găsit adăpost uni: din aceștia? Ebr. 11, 38.

9. Cu toate că aceștia au fost lăudați, ce n'au primit ei? Ebr. 11, 39.

10. Ce avea în vedere Dumnezeu pentru noi? Ebr. 11, 40.

„Să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi”. Dumnezeu lasă ca aceștia să ne aștepte pentru ca lucrarea să se încheie deodată, și toți să se înapoieze în slavă. Cuvântul acesta întărește credința în judecata care trebuie să vină și alungă ideea că oamenii sunt răsplătiți îndată după moarte. Cei care dorm în Hristos nu vor ajunge la desăvârșire fără noi.

Alergarea creștină. Muștrarea

De memorizat: Ebr. 12, 12, 13.

1. Văzând marele nor de martori, ce suntem sfătuiți să facem? Ebr. 12, 1.

Apostolul a amintit multe nume ale celor care în cele din urmă au câștigat biruința. Unii dintre ei au avut mari cusururi, dar toți, înainte de sfârșit au primit aprobarea lui Dumnezeu. Trebuie să fim încurajați de exemplul lor. Dacă în cele din urmă ei au câștigat biruința, tot așa putem câștiga și noi. Să dăm la o parte orice greutate și să pornim la alergare. Nu numai cel care ajunge întâi câștigă. In alergarea aceasta toți cei care termină, câștigă, chiar dacă ar ajunge cel din urmă. Răbdarea aci însemnează stăruință.

„In epistola către Ebrei este arătat ținta neîmpărțită care trebuie să deosebească alergarea creștină pentru viața veșnică... Invidia, răutatea, gândirea de rău, vorbirea de rău, lăcomia, toate acestea sunt poveri pe care creștinul trebuie să le dea la o parte dacă vrea să alerge izbânditor alergarea pentru nemurire. Orice obicei sau deprindere care duce la păcat și aduce desonoare Domnului Hristos trebuie să fie îndepărtat, oricare ar fi sacrificiul. Binecuvântarea cerului nu poate însoți pe cineva care calcă principiile veșnice ale dreptății. Un singur păcat păstrat cu plăcere este îndestulător pentru a pricinui stricarea caracterului, și pentru a duce pe un drum greșit pe alții.”

2. La cine să privim? Ce a suferit El? Ebr. 12, 2.

Să nu îndepărtăm privirea dela țintă ei, să stăruim fără oboseală până la sfârșit. Domnul este nu numai Începătorul ei și Desăvârșitorul credinței noastre. Iar acela care a început lucrul cel bun în noi îl va și termina. (Filip. 1, 6).

3. Pentru ce suntem îndemnați să ne uităm cu băgare de seamă la Domnul Hristos? Ebr. 12, 3.

Uneori obosim și ne întrebăm dacă nu am avut mai multe greutăți decât ni s'ar fi convenit. Trebuie să privim la Isus și să vedem cât a suferit El de mult pentru noi. El a avut mai mult decât I se cuvenea, dar privind la bucuria care-I era pusă în față a suferit crucea, a desprețuit rușinea, și a fost așezat la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

4. Până la care măsură nu ne-am împotrivit noi păcatului? Ebr. 12, 4.

Este adevărat că puțini s'au împotrivit păcatului până la sânge. Poate că am suferit să fim ispitiți, dar suntem încă departe de a fi suferit așa cum a suferit Hristos.

5. Ce îndemn fusese uitat? Care două lucruri le scoate în deosebi la iveală acest îndemn? Ebr. 12, 5.

Sunt două extreme, acelea pe care noi trebuie să le ocolim când suntem muștrați de Dumnezeu: Nu trebuie să desprețuim muștrarea, și nici nu trebuie să ne pierdem inima sau să fim descurajați de această muștrare a Lui.

6. Pe cine muștră Domnul? Ebr. 12, 6.

Domnul muștră și iubește în același timp — lucru pe care puțini părinți îl pot face. Prea adesea neazul, supărarea, sau chiar ura sunt pricina pedepsei. Trebuie să ne cercetăm pe noi înșine ca nu cumva să facem mai mult rău prin muștrările noastre.

7. Ce dovedește faptul că cineva rabdă ispită? Dimpotrivă, scutirea de pedeapsă ce poate dovedi? Ebr. 12, 7. 8.

Unii ar fi plecați să spună că textul acesta e învechit. Când apostolul spune: „Care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl“, mulți ar răspunde că ideile acestea învechite, ca pedeapsa, nu-și mai au locul. În aceasta se socotesc mai știutori decât Dumnezeu.

Versetul 8 ne dă o interesantă și însemnată concluzie. Potrivit cu ce ni se spune aci, trebuie să ne cercetăm bine atunci când totul merge bine, și nu se ivesc nori.

8. Ce urmări aduce muștrarea făcută unui fiu adevărat? Ce învățătură trage de aci apostolul? Ebr. 12, 9.

Muștrarea, când e bine făcută, aduce ca rezultat respectul și ascultarea. Mulți copii pot da mărturie în privința aceasta. Iar sădirea respectului este de mare însemnatate pentru tânăr și pentru bătrân. Acela care din pricina lipsei de muștrare a crescut lipsit de respect, suferă o mare pagubă.

9. Ce deosebire este între muștrarea dată de om și aceea dată de Dumnezeu? Care este urmarea muștrării dela Dumnezeu? Ebr. 12, 10.

Prea adesea se întâmplă că copiii sunt pedepsiți numai pentru că aceasta este calea cea mai ușoară de a opri vreun rău oarecare. Dumnezeu urmărește însă să producă în noi un fel de purtare bună, și anume să fim sfinți.

10. Care este roada cea dintâi a muștrării? Dar ce roade aduce ea mai târziu. În cine aduce ea roada aceasta? Ebr. 12, 11.

11. În loc de a fi înfrânți din pricina muștrării, cum trebuie să ne purtăm? Dacă nu facem urme drepte cu picioarele noastre ce se poate întâmpla? Ebr. 12, 12. 13.

Câtă grijă să avem ca alții să nu fie rătașiți de exemplul nostru! Sunt schiopi, persoane mai slabe ca noi, care pot fi duși pe calea pieririi prin exemplul nostru.

12. Ce muștrare i s'a dat lui Nebucadnețar? Cum s'a purtat el în împrejurarea aceea? Dan. 4, 25—37.

Muștrarea dată lui Nebucadnețar se poate să fie cea mai grea muștrare ce s'a dat vreodată unui om. Șapte ani trebuia să fie la un loc cu dobitoacele de pe câmp, lipsit de stăpânire și de mințea sa. Dar la urmă de tot a mulțumit lui Dumnezeu. În versetul 37 se mărturisește despre aceasta.

13. Cum a răspuns David la muștrarea lui Dumnezeu? Ps. 51.

STUDII BIBLICE

ORÂNDUELE CASEI DOMNULUI

Luca 22, 19.

Când Domnul Isus a fost pe pământ, a hotărât anumite servicii speciale, numite acum „orândueli” pe care cei care îl iubesc sunt bucuroși să le îndeplinească în amintirea Lui. Una din aceste orândueli era botezul. Isus este exemplul nostru în aceasta. El s'a dus unde predica Ioan, și a fost botezat de el în Iordan.

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s'au deschis, și au văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s'a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc plăcerea”. Astfel Dumnezeu Tatăl și Spiritul Sfânt au aprobat botezul lui Isus. În zilele noastre când predicatorul cufundă pe cineva în apă, el zice: „Te botez în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”.

Isus cere ca urmașii Săi să fie botezați. Solia pentru toți este: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos”. Când noi ne botezăm înseamnă nu numai că ne pare

rău de păcatele noastre, dar că le și părăsim; și noi ieșim din apă pentru a trăi o viață nouă.

În noaptea dinaintea de răstignire, Isus a întocmit o altă orânduială, ce trebuie păzită. El dorește să învețe pe urmașii Săi să fie umili și să se iubească și să se servească unii pe alții. Cu ocazia sărbătoririi mielului Pascal, „Isus a luat un ștergar și s'a încins cu el. Apoi a turnat apă într'un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins”.

Apoi Isus a zis: „Deci dacă Eu Domnul și Învățătorul vostru v'am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v'am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu... Dacă știți aceste lucruri, ferece de voi dacă le faceți”.

Ucenicii venise în camera de sus având în inimă mândrie și învidie, și fiecare căutând locul de frunte. Când Domnul Isus le-a spălat picioarele și le-a spus cuvinte blânde de muștrare, ei au recunoscut egoismul și mândria lor, și s'au rușinat de ceea ce

făcuse. Inimile lor s'au îmblânzit și s'au umplut de iubire unul față de altul. Aceasta e o orânduială care când e îndeplinită cum se cuvine, face ca iubirea pentru alții să ia locul mândriei și egoismului.

După îndeplinirea acestui act plin de iubire față de ucenicii Săi, Isus le-a dat o altă orânduială ca o amintire. Aceasta e numită Cina Domnului. Isus „a luat pâine și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o zicând: „Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Apoi Isus a luat paharul cu must curat de struguri, și după ce a mulțumit din nou, l-a dat ucenicilor Săi să bea.

Aceasta nu era o masă obișnuită, era un serviciu ce avea să amintească despre moartea lui Isus pe cruce. Pâinea preînchipuie trupul frânt al lui Isus. Vinul reprezintă sângele Său vărsat pentru toți. Isus dorește ca ucenicii Săi se serbeze această orânduială în amintirea Sa. El a spus: „Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, ves-

tiți moartea Domnului până va veni El".

După ce a luat Sfânta Cină cu ucenicii Săi, Isus a zis: „Vă spun

că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al vitei, până în ziua când îl voi bea cu voi în Impărăția Tatălui Meu". Când

Domnul Isus va veni, va lua pe poporul Său în ceruri. Acolo din nou vor bea și vor mânca împreună cu El.

Somnul morții

Ecl. 9, 5.

Din cauza păcatului lor de a fi mâncat din pomul oprit, Adam și Eva au fost dați afară din Grădina Edenului și au fost oprți de a mai mânca din pomul vieții. Când au văzut florile veștejindu-se și frunzele căzând din pomi, ei au cunoscut că acestea sunt semne de moarte, și au înțeles că va veni timpul ca și ei să moară. Trebuie să fi fost foarte triști când au văzut că prin neascultarea lor, au adus moartea în lume.

Ați văzut vreodată o pasăre moartă? Tot ce este mort stă nemiscat și este rece. Nu poate să mai respire. Orice semn de viață s'a dus. Biblia spune: „Cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic”. Când morții sunt în morminte ei nu știu nimic din ceea ce se petrece pe pământ. Când tatăl moare, el nu știe nimic din ceea ce

se întâmplă în viața copiilor lui. Biblia spune: „De ajung fiii lui la cinste, el nu știe nimic; de sunt înjosiți habar n'are”.

În cartea Psalmilor cetim despre moartea omului, și acolo spune astfel despre el: „Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi pier și planurile lor”. Oamenii care au murit nu pot vedea, auzi, umbla, vorbi și nici nu pot gândi.

Biblia spune că moartea este asemenea unui somn adânc. Adeseori când ne sculăm dimineața vedem că s'a petrecut ceva în timpul nopții despre care noi n'am văzut nimic, nici n'am auzit și nici nu știm nimic. La fel este și moartea. Chiar aceia care iubesc pe Domnul nu-l pot lăuda după ce au murit, căci este scris: „Nu morții laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tă-

cerii”. Cei morți nu iubesc, nici nu speră, nici nu se supără.

Pentru că noi nu putem lăuda pe Domnul după ce vom muri, să facem acestea acum cât trăim, Domnul zice: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta, căci în locuința morților în care mergi nu mai este nici lucrare, nici chibzuință, nici știință, nici înțelepciune”.

Singura speranță de viață veșnică pentru oameni, fie morți sau vii, este în Isus. Știm că Domnul Isus a murit pe cruce, că a fost înmormântat și că a înviat din morți. El însuși zice: „Eu sunt cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților”. Prin păcatul lui Adam moartea a venit la toți oamenii, dar prin puterea lui Isus toți care sunt morți vor fi aduși la viață.

Implinirea unei făgăduinți

Iodn 14, 3.

Pe când era pe pământ, Domnul Isus spuse ucenicilor Săi că după ce va fi răstignit și va învia din morți Se va întoarce din nou la Tatăl Său din cer. Ei aveau să rămână pe pământ și să spună și altora despre Isus și despre iubirea Sa. Odată, pe când vorbea cu ei, le spuse: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc”.

După înviere, Domnul Hristos merse în mijlocul ucenicilor Săi, învățându-i. Într'o zi conduse pe cei unsprezece afară din Ierusalim, pe Muntele Măslinilor. Pe când stăteau acolo și se uitau la Isus, „El s'a înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor.

„Și stând ei cu ochii pironiți spre cer, pe când se suia El, iată că li s'au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer?

Acest Isus care S'a înălțat la cer în mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”.

Ioan care a văzut în viziune Cetatea Sfântă coborându-se din cer, a mai avut o viziune și despre venirea lui Isus. El zicea: „Apoi m'am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o coronă de aur, iar în mână o seceră ascuțită”. El mai zice: „Iată El vine pe nori și orice ochi îl va vedea”.

„El va trimite pe îngeri Lui cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii (credincioșii) Lui din cele patru vânturi (din orice parte), dela o margine a cerului la cealaltă.”

Toți care au iubit pe Domnul, începând din zilele lui Adam și până în ziua aceea, vor fi adunați să întâmpine pe Isus. Niciunul nu va fi uitat. Toți care au adormit având în inima lor iubire față de Domnul

Isus, vor fi înviați „într'o clipă, într'o clipeală din ochi” și adunați de către îngeri ca să întâmpine pe Isus.

„Căci însuși Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Biblia ne învață că Domnul va veni atunci când unii dintre noi vor fi încă în viață. Dar fie că vom fi în viață, fie că vom dormi în mormintele noastre, să fim siguri că Domnul Isus ne va găsi când va veni; și fiecare vom fi răsplătiți după faptele noastre.

Când va veni Domnul Isus, toți oamenii care vor fi atunci în viață îl vor vedea, „căci după cum

iese fulgerul dela răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului". Cei care L-au iubit vor zice: „Iată acesta este Domnul nostru, în care avem încredere că ne va mântui”.

Dacă iubim pe Domnul Isus din toată inima, trebuie să fim foarte fericiți, știind că El va veni. Să ne pregătim pentru venirea Lui, după cum ne pregătim să primim în casa noastră pe un prieten pe care îl

iubim cu adevărat. Isus Hristos a murit pentru ca să salveze pe fiecare. El iubeste pe toți, și va veni să ia la cer pe toți aceia care îl iubesc pe El.

LEGEA LUI DUMNEZEU

Ecl. 12, 13.

Legile pe care orice conducător le face sunt asemenea lui. Domnul cerului S'a coborât pe muntele Sinai, și a dat legea popului Său. După aceea a scris legea, cele zece porunci, pe două table de piatră; acestea au fost așezate în chivotul lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor din Sanctuar. Chivotul era făcut după modelul celui din ceruri. Ioan a avut odată o viziune în care a văzut templul lui Dumnezeu din cer. În templu era chivotul care cuprindea tablele de piatră cu cele zece porunci scrise pe ele.

După cum Dumnezeu este drept și fără prihană, tot așa poruncile Sale sunt drepte și bune. În Psalmi scrie: „Legea Ta este adevărul” și: „Toate poruncile Tale sunt drepte”. Pavel spune: „Legea este sfântă, și poruncile sunt sfinte, drepte și bune”. David, vorbind despre cele zece porunci, spune: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul”.

De fiecare dată când păcătui, noi călcăm legea lui Dumnezeu, căci, „păcatul este călcarea legii”. Dumnezeu este atât de exact față de Legea Sa, încât zice: „Căci cine păzește toată legea, și greșeste într-o singură poruncă, se face vinovat de toate”. Putem înțelege mai bine aceasta, dacă ne închipuim legea celor zece porunci ca un lanț făcut din zece inele. Dacă un inel este rupt, tot lanțul e rupt.

Pedeapsa pentru călcarea legii lui Dumnezeu este moartea, căci „plata păcatului este moartea”. Isus Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru păcatele noastre. Crezând în El, putem fi salvați. Regretând păcatele noastre, și luând pe Isus ca Mântuitor al nostru, dreptatea și bunătatea Sa sunt socotite ca fiind ale noastre. Ce

mult ar trebui să iubim pe Isus, și cât de credincios ar trebui să-I servim, din moment ce El a făcut atâta pentru noi!

Când Domnul Isus a fost pe pământ, El a păzit legea lui Dumnezeu și a învățat și pe alții s'o păzească. El a zis: „Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Impărăția Cerurilor”.

Primele patru din cele zece porunci ne arată datoră noastră față de Dumnezeu. Păzindu-le, iubim pe Dumnezeu mai mult decât pe oricine sau orice. Noi nu trebuie să ne închinăm la chipuri. Să vorbim despre numele lui Dumnezeu cu respect și iubire. Să păzim Sabatul Domnului.

Ultimele patru porunci ne arată datoră față de alții. Păzindu-le, onorăm pe părinții noștri, căci ascultăm de ei. Iubind pe alții, nu vom nedreptăți pe vecinii noștri, și nu ne vom supăra unii pe alții. Nu vom cugeta lucruri rele. Nu vom fura, nu vom minți și nici nu vom pofti ceea ce aparține aproapelui nostru.

Isus a învățat că s'ar putea întâmpla să călcăm legea chiar numai cu gândul. Pentru a ne face să înțelegem aceasta, Isus a spus că cel care urăște pe fratele sau pe vecinul său, calcă porunca a șasea, care zice: „Să nu ucizi”. Pentru a arăta că noi nu putem păzi poruncile fără a avea iubire în inimă, Domnul a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul Tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău. Aceasta este prima și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”.

Isus a mai învățat că în legea lui Dumnezeu nu se poate face

nicio schimbare. Atâta timp cât vor fi cerurile, nicio literă, nicio parte de literă nu va fi dată afară din lege.

Ingerii din cer păzesc poruncile lui Dumnezeu. Biblia spune: „Binecuvântați pe Domnul, ingerii Lui, care sunteți tari în putere, care impliniți poruncile Lui și care ascultați de glasul Cuvântului Lui”.

Datoră noastră față de Dumnezeu este arătată foarte clar în versetul de memorizat: „Te teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui; aceasta este datoră oricărui om”. Privind către acest timp, apostolul Ioan a văzut în viziune pe poporul care se pregătea pentru venirea lui Isus, și el zice: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

De asemenea ni se spune cine va avea voie să intre în cetatea lui Dumnezeu: „Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate”.

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. S.

Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Redacția și Administrația

București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

Anul XXVII Nr. 9.—August 1949

Cercetați Scripturile

Ps. 119, 105.

Versetul de memorizat ne spune că Cuvântul lui Dumnezeu este asemenea unei candelă sau unui alt fel de lumină, care ne ajută să mergem în siguranță. Fiecare dintre noi avem nevoie de această lumină pentru ca să cunoaștem ce este bine și ce este rău. În altă parte Cuvântul lui Dumnezeu este asemuit cu o sămânță semănată în pământ bun, care răsare și dă mult rod.

Cartea care cuprinde aceste minunate cuvinte de viață se numește „Biblia”. Un alt nume pentru această carte este „Sfânta Scriptură”. Biblia este cartea lui Dumnezeu. Ea a fost scrisă de oameni care „au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”. Pentru că acești oameni sfinți au scris numai ceea ce i-a îndemnat Duhul lui Dumnezeu să scrie.

Să ne gândim acum ce ar trebui să însemne pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu. Ca adevărați creștini, noi trebuie să servim lui Dumnezeu zi cu zi. Așa cum dorim să fim plăcuți prietenilor noștri mai iubii, la fel vom găsi plăcere să facem ce este plăcut

celui mai bun Prieten al nostru, care este Isus. Vom cunoaște ce îi este plăcut cât și ce nu-i place, dacă vom studia Cuvântul Său — Sfânta Scriptură.

În Biblie ni se spune să „cercetăm Scripturile”. David, spune lui Dumnezeu în rugăciune: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătoiesc împotriva Ta”.

Studiind Biblia cunoaștem pe Dumnezeu, pe Fiul Său Isus, pe îngerii din cer, și pe toți oamenii buni despre care vorbește Biblia. Din această Sfântă Carte putem afla ce este păcatul, cum să ne ferim de a păcătui și ce răsplată e făgăduită poporului lui Dumnezeu.

Isus studie Scripturile cu atâta grijă încât atunci când era de doisprezece ani, părinții Lui „L-au găsit în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări. Toți care îl auzeau rămăneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui”.

Biblia spune despre Timotei că era credincios lui Dumnezeu. Lui i s'a spus: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi”. De aci

înțelegem că mama lui, Eunice, și bunica lui Lois, au învățat pe Timotei Scripturile încă de când era copil.

Atunci când studiem Biblia să rugăm pe Domnul Isus să trimească Spiritul Sfânt în inima noastră pentru ca să înțelegem Cuvântul Său.

Biblia vorbește despre niște oameni care trăiau în Berea și-i numește „oameni cu o inimă aleasă”, pentru că ei cercetau Scripturile în fiecare zi: ca să înțeleagă mai bine adevărurile pe care le predica Pavel.

Biblia zice: „Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului”. Când va fi prea târziu de a învăța cuvintele lui Dumnezeu, mulți „vor pribegi atunci de la o mare la alta, de laiază-noapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului și nu-l vor găsi”. Cât de mulțumitori ar trebui să fim noi acum că avem ocazie să cunoaștem adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu!

SA FIM SANATOȘI

Studiul care urmează este din cartea „Sănătatea Familiei” capitolul: „Îngrijirea copilului nou născut”. Comandați această carte folositoare pe care vi-o puteți procura la prețul de 36 lei plus porto și ambalaj.

1. Cine este primul și cel mai de seamă îngrijitor al copilului? Ce trebuie să cunoască? Care este pricina de seamă că mulți copii mor în primul an al vieții lor?

2. În ce constă îngrijirea prenatală, sau înainte de naștere?

3. Care trebuie să ne fie grija în ce privește înregistrarea nașterii? De ce?

4. Ce poți spune despre îmbrăcăminte noului născut?

5. Ce grijă să avem despre patul copilului?

6. Până la ce timp nu este voie

a se face baie copilului în cadă? De ce?

7. La cât timp înainte și după masă este voie să i se facă baie și de ce?

8. Mai pot folosi și alții săpunul și ștergarele copilului?

9. Care este grija ce trebuie să o avem de ochi imediat după naștere? Doar cine poate, însă face lucrul acesta?

10. Care trebuie să ne fie grija în ce privește gura și nasul copilului nou născut?

11. Ce este de nevoie a ști orice mamă în legătură cu lucrarea intestinelor și eliminările corpului?

12. Care trebuie să ne fie grija în ce privește aerul, soarele și mișcarea?

13. Ce reguli trebuie ținute în seamă în legătură cu somnul?

14. Care este cel mai bun aliment pentru noul născut?

15. Ce griji să avem când se face alimentarea cu biberonul?

16. Ce lucru să ținem în seamă în ce privește timpul alimentației?

17. Ce trebuie să știm în privința creșterii și dezvoltării copilului?

18. Ce lucru trebuie să devină un obicei? Ce lucruri trebuie avute în seamă în legătură cu buna creștere a copilului?

Nu uitați să înșcoliți toate răspunsurile, amintind și Comunitatea din care faceți parte. Lucrările vor fi semnate de presbiterul Comunității, care va confirma prin aceasta că acea persoană a studiat cu adevărat și că nu a copiat de la altul.

V. Florescu

Unde stă scris

în „Curierul Adventist“ Nr. 8?

1. Indreptar moral.
2. Poporul lui Dumnezeu va umbla după curăție de inimă.
3. Impăcați-vă cu Dumnezeu.
4. A fost prea târziu.
5. În plină bărbăție.
6. Superstiția a fost un mijloc prin care Satana a dus în rătăcire lumea.
7. Evanghelia Domnului Isus.
8. Legea Ta mă'nvață.
9. Crucea de pe Golgota.
10. O credință nestrămutată în Domnul Isus.
11. Demn pentru chemarea lui în lume.
12. Belșug de dărnicie.
13. Domnul ne cunoaște.
14. Cântări de psalmi și melodii sfinte.
15. Ești un soare pentru mine.
16. Iubirea lui Hristos.
17. Virtutea de a împlini dreptatea lui Dumnezeu.
18. Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.
19. Mijlocirea lui Isus Hristos.
20. Spiritul Sfânt veni asupra apostolilor.

Cu acest număr se încheie concursul „Unde stă scris în Curierul Adventist“. Până la Octombrie a. c. încă mai puteți trimite răspunsurile la acest număr cât și la cele din urmă. Nu uitați să vă iscăliți citeț, cu litere de tipar și să scriți și Comunitatea din care faceți parte.

V. Florescu

Isus ca Invățător

Avem puține rapoarte despre tinerețea Domnului Isus; totuși la vârsta de doisprezece ani îl vedem destul de pregătit și plin de luarea aminte între cărturarii vremii. El asculta cu toată modestia, dar a uimit pe ascultătorii Săi cu întrebările și răspunsurile Sale pline de înțelepciune. Invățătorii în mijlocul cărora se afla au luat seama la întrebările Lui dându-I cea mai mare atenție.

La vârsta de treizeci de ani Domnul Isus își făcu apariția ca învățător în public. De la început dovedi credința Sa în solia lui Ioan Botezătorul, prin faptul că a venit la Iordan și S'a lăsat să fie botezat împlinind astfel toată dreptatea. Mat. 3, 13—17.

Adevărații credincioși, care așteaptă împărăția lui Dumnezeu trebuie să urmeze pilda Maestrului în această privință. Luca 7, 29—30. Apoi Domnul a început lucrarea Sa de învățător. El predica Evanghelia, ca fiind singurul leac al păcatului, boală de care sufăr mulți oameni. Marcu 1, 14. 15. Și astăzi Evanghelia este o solie caracteristică și un adevăr prezent.

Domnul Isus a lucrat fără oboseală timp de trei ani și jumătate. A învățat, a predicat, a îndemnat, a mustrat, a avertizat, a mângâiat. A înviat morți, a vorbit mulțimii și persoanelor singurate ce căutau

ajutor. Spunea la timp un cuvânt de încurajare pentru cei oboșiți, a fost în legătură cu vameșii, cu păcătoșii și cu fățarnicii farisei căutând să ajute tuturor. S'a întristat și a plâns din cauza decăderii și neascultării poporului Său. Luca 19, 41. 42. Și chiar atunci când se afla în cele mai grele împrejurări și suferințe ale vieții Sale, a adus la pocăință pe Petru, pe un tâlhar și pe un comandant păgân. I-a făcut să priceapă planul mântuirii pe care El venise, să-l realizeze pentru mântuirea lor. (Luca 22, 54—62; 23, 39—43, 47.)

De observat este că Domnul Isus a lucrat nu numai dintr'un sentiment al datoriei, pentru că aceasta îi era ocupația, așa cum se întâmplă cu unii dintre noi, ci făcea lucrul acesta pentru că iubea sufletele și vrea să le mântuiască. Is. 53, 11. 12. În chipul acesta Isus a împlinit în viața Sa dorința acelor care umblau după mântuirea de la Dumnezeu.

Întrebarea ce se pune este: cum a putut Domnul să lucreze atât de mult având totuși corp omenesc? Cercetând Sfintele Scripturi, vedem că puterea o primea ca rezultat, al unirii și stăruinții la Tatăl în rugăciune. Multe nopți și ceasuri din noapte le-a petrecut cu Tatăl în rugăciune. Luca 6, 12.

În timpul zilei lucra atât de mult

încât nu avea timp nici să mănânce. Marcu 6, 31. Chiar atunci când se retrăgea ca să se odihnească, mulțimile îi ieșeau înainte pe altă parte, și sta scris, că Domnului „I S'a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n'aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri“. Marcu 6, 34. În pilda pe care o vedeau în Maestrul lor, au lucrat cu aceeași râvnă ca unii care credeau și așteptau Impărăția lui Dumnezeu.

Scopul pentru care Marele Invățător venise pe lume era de a mântui sufletele. Acest scop nu a fost pierdut din vedere nici atunci când Satana, în chip viclean ispitindu-L, a voit să-I strice planul și să pună stăpânire pe lume, nici când a fost luat în răs de către cărturari și farisei (Mat. 22, 15—22); nici atunci când a fost persecutat. (Luca 4, 28—32) Nerecunoștința unora, trădarea lui Iuda, lepădarea lui Petru, batjocura, suferința și moartea nu au fost în stare să-L împiedece de a-și ajunge scopul, și anume, să împlinească planul de mântuire spre onoarea lui Dumnezeu.

În Evanghelia de la Ioan cap. 14, 1—3 Domnul Isus dă o nouă făgăduință despre revenirea Sa. Această nouă speranță trebuie să aducă tuturor ucenicilor Săi, din toate veacurile, mângâiere, lumină și curaj. Domnul a ținut ca să se imprimă adânc în mintea și inima ucenicilor această speranță, încât după înălțarea Sa la cer a trimis doi soli cerești ca să amintească ucenicilor această făgăduință. (Fapte. 1, 10. 11.)

Isus este deci sâmburele speranței creștine. El este fericita nădejde a creștinismului.

Dacă ea este și speranța noastră, aceasta se va vedea din faptele și cuvintele noastre.

N. Gheorghită

Cugetări pentru Ziua Domnului

6 August Luca 15, 4—7.

Acei care vă simțiți așa de bine în Biserică, studiați pilda cu oaia pierdută și ca păstori credincioși căutați pe cel pierdut în pustiul păcatului. Salvați pe cel care e pe cale să piară.

13 August. Matei 20, 6. 7.

E bine să învățăm tot ce se poate învăța din pilda cu lucrătorii din vie. Mulți dintre voi așteaptă ca

cineva să vină să vă ia de mână să vă ducă în vie, și să vă pună la lucru sau să aducă via la voi, pentru a nu suferi nicio neplăcere la lucru. Veți aștepta în zadar. „Duceți-vă și voi în via Mea și veți primi ce va fi cu dreptul”.

20 August. Ioan 4, 35. 36.

Dacă veți ridica ochii, veți vedea holdele albe gata pentru seceriș. Oricât vă cuprinde privirea veți găsi de lucru foarte aproape de voi cât și la mari depărtări. Însă la câștig le va spune Hristos la judecată: „Bine serv bun și credincios”?

27 August. Mat. 13, 47—49.

Grâul și neghina cresc împreună până la seceriș. Peștele bun și peștele rău sunt împreună scoși la mal, spre a fi deosebiți la urmă. Aceste pilde ne învață că după încheierea timpului de har nu mai există timp de probă. Odată lucrarea Evangheliei încheiată, urmează imediat despărțirea între bun și rău, hotărându-se pentru veșnicie soarta fiecăruia.

Și eu știu

Ca răspuns la întrebările primite la concursul „Și eu știu” publicat în „Curierul Adventist” dăm mai jos numele acelor care au luat parte până acum:

Agnita: Cioca Elena, Hütter Agnetha, Hütter Regine, Matei Ana, Matei Cornel, Moroșan Ioan, Moroșan Livia, Moroșan Paul, Moroșan Petre, Moroșan Paul, Puiu Ionel, Puiu Melania; **Albești:** Manolache Maria, Stăvar Maricica, Vasillache Jenica; **Alexandria:** Ardeiaș Anișoara, Ardeiaș Lidia, Căluș Lidia, Dencu Victoria, Drăgușin Cornelia, Drăgușin Eugenia, Enache Petre, Serdaru Elena, Serdaru Marioara, Vasile Elena; **N. Bălcescu:** Banu Dumitru, Banu Ionica, Crețu Mihai, Crețu Tudora, Crișan Gică, Grigoraș Anișoara, Grigoraș Elvira, Grigoraș Virginia, Morărescu Leana; **Balla Sărată:** Biolan Lidia, Dinică Tabita; **Bărăști:** Belea Lenuța, Dragoș Ionel, Dragoș Vasile, Drăgan Ion, Drăgan Liviu, Lăscău Petru, Martinescu Ioana, Păulescu Cornel, Petrescu Ioan, Petrescu Oprea, Petrescu Petru, Petrescu Vasile, Raiter Hermina; **Boiu-Topa:** Babu Eugenia, Boitaș Emilia, Crăciun Ana, Crăciun Sara, Pop Elena, Pop Zaharia; **Bragadiru:** Cotruță Gh.; **București Belu:** Andronic Constantin, Buta Alexandru, Cișmașu Niculina, Costea Elena, Costea Maria, Costea Nedu, Doroftei Natalița, Duncea Maria, Gheorghe

Const., Gheorghe Magdalena, Gheorghe Ștefania, Grigoraș Daniel, Mutzines Erna, Nuță Nicușor, Niculae Maria, Cegaru Elena, Paulazia Julia, Popa Ioan, Popa Neli, Popa Tatiana, Saioc Ștefania, Vâlcev Eugeniu; **București Militari:** Blănaru Nony, Blănaru Paul, Cazan Elisabeta, Cazan Feby, Cazan Jeny, Cazan Violeta, Leca Violeta, Manicatide Pușa, Marinescu Puiu, Nemțeanu Marioara, Pencu Smaranda; **Bunești:** Lutsch Elisabeta, Lutsch Mihai, Theil Ecaterina, Theil Ecaterina jun., Theil Regina, Theil Regina Marina; **Câmpina:** Ghiorghiță Aneta, Goșu Elisei, Goșu Enache; **Dârlos:** Gogozan Anuța, Gogozan Fini; **Deleni:** Buga Maria, Cazacu Maria, Cazacu N., Iftode Paraschiya, Iovazom Vasile, Moroșan Gherghina, Munteșcu Petrache, Paraschiv Constantin, Paraschiv Elena, Paraschiv Ioan, Parfenie Ana, Parfenie S., Rânceanu Gherghina, Smoc Ana; **Dolhești:** Bălan Dumitru, Bălan Mircea, Bănescu Constanța, Bănescu Ionicea, Diaconu Lidia, Zegrea Olimpia, Zegrea Pavel; **Furculești:** Boboc Lina, Lepădatu Florea, Lepădatu Lucica, Măndreanu Marioara, Mironcea Tudor, Scupieru Didina, Suică Floarea, Suică Mița, Tene Ecaterina, Tene Marioara; **Geaca:** Ciorbă Iosif, Pojar Petre; **Giurgiu:** Ghioaldă Emilia, Matac Fănică, Paraschiv Ghina, Tănăsoia Gherghina, Tunturică Lidia; **Glod-Sărat:** Gărea Paul, Ionescu Vetură, Ivașcu Fana, Monciu Stan, Plătică Dumitru, Plătică Marica, Vișan Stanca; **Grivița:** Postea Ilinca, Postea Ioana, Tânjală Maria Tudor Maria, Tudor Veta; **Huși:** Diaconu Ateana, Diaconu Pavel, Domnica Andrei, Marinciu Tinca, Stoica Lidia, Zegrea Maria, Zegrea Olimpia, Zegrea Pavel; **Medgidia:** Boldaș Ana, Boldaș Ecaterina, Ianculescu Lidiana, Subțirica Stanaj, Tudor Ioana, Tudor Ștefana; **Mediaș:** Blotaru Pompiliu, Ionac Aurel, Păcuraru Olga; **Miheșul de Câmpie:** Arsante Nastasia, Cliperi Valeria, Ogoreanu Viorea, Tinteșan Maria, Zămbreanu Melian; **Oinac:** Ioana Manda, Mocanu Dumitru; **Piatra-Teleorman:** Dragomir Paulina, Nătarău Maria; **Plosca:** Petreacă Maria, Petreacă Rahela; **Poiana-Țapului:** Cosma Maria, Dumitrescu Lidia, Dumitrescu Maria, Dumitrescu Marioara, Dumitrescu Titu, Pogaci Nicu; **Rădoești:** Cocos Ilie, Enache Maria, Joița Ioana, Mincinoiu Ionel, Mincinoiu Maria, Mirea Ioana, Mirea Tudoru; **Salcia:** Prună Ionica; **Sănmartin-Arad:** Ardeleanu Maria, Maur Elisabeta, Rusu Lucica, Stănoiu I., Ștefan I.; **Secara Beșteală:** Anghel, Bușcă Gherghina, Bușcă Ioan, Ciobanu Ioan, Ciobanu Lenuța, Erghelegiu Gherghina, Micu Ioana, Micu Marin, Pârlițeanu Anuța, Petre Lidia, Siteavu Ișpoș; **Sibiu:** Alexandrescu Margareta, Bauer Trude, Bauer Rose, Gehann Günter, Gehann Hans, Gehann Roland, Hening Vali, Korp Herta, Miller Erhad, Neff Hilda, Niculescu

Eduard, Petroianu Dorina, Prevlitz Eduard, Prevlitz Ernest; **Sicula:** Ciurdari Măricuța, Mihăicuța Andrei, Mihăicuța Ioan, Pârlică Ioana.

Atragem binevoitoarea atenție tuturor presbiterilor Comunităților noastre ca atunci când fac examinarea la concursul „Și eu știu” să fie foarte atenți și să însemne în dreptul fiecărui nume câte greșeli a făcut.

Numai în felul acesta vom fi drepiți și vom încuraja spre un progres. Dacă cineva a spus totul fără greșală, scriți lucrul acesta în dreptul numelui său. Fiți nepărtinitori.

Mai jos urmează aceea ce trebuie învățat pentru concursul din luna August:

Capitolul 5 din Evanghelia după Matei.

V. Florescu

Poșta redacției

N. Pascu. — Poeziile trimise, dacă ar fi fost lucrate cu mai multă atenție ar fi fost mult mai clare. Dacă încercați să mai scrieți căutați ca lucrarea să corespundă și din acest punct de vedere.

Pojar Petru — **Geaca.** — Materialul trimis nu corespunde.

I. Burtescu. — Parte din materialul trimis corespunde. Încercați să mai scrieți tot în felul acesta.

Adam Tesliuc — **Darabani.** În poezia: „Iubirea față de semen” aveți unele versuri mai bune. Celelalte nu merg.

Ilie A. Mihai — **Buzescu** — „Dacă aș fi știut”, nu merge din cauza aplicației care îl se face.

Matei Bobârnac — Versurile Dvs. au ceva bun în ele. Am dorit să le publicăm, dar dacă aveți și altele mai trimiteți, poate că sunt mai reușite.

Gh. I. Marin — **Petroșani.** — Vă credem pe cuvânt — și va apare — când veni-va al ei rând.

Moțiu Gh. Grigore — **Macea.** Prelucrată puțin — și la rândul cuvenit — va apare.

Elena Drăcopol — **Constanța** Va apare.

E. Modiga — **Hendorf.** — „Rugăcunea” e bună. Sperăm să apară